

รายงานฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การสังเคราะห์งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม A Synthesis of Research on Garment Industry

รายนามนักวิจัย

นางสาวไตรถิกา

พิชิตเดช

ผู้ช่วยศาสตราจารย์จุฑาทิพ

รัตนะนราพันธ์

นางสาวสรระษนีย์

เต็มเปี่ยม

นางสาวณัฐชยา

เปียแก้ว

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ประจำคณะ

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2555

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บทคัดย่อ

เรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
คณะผู้วิจัย ไตรธิกา พิชิตเดช ผู้ช่วยศาสตราจารย์จุฑาทิพ รัตนชนราพันธ์
สรรรชนี เต็มเปี่ยม ณัฐชยา เปี้ยแก้ว
หน่วยงาน สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ปีงบประมาณ 2555

การสังเคราะห์งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นการศึกษารวบรวมงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 จนถึงปี พ.ศ.2553 จากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย รวม 11 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา คุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม รวมทั้งเพื่อสรุปภาพรวมขององค์ความรู้ที่ได้จากข้อค้นพบและข้อเสนอแนะของการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม รวมงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่สมบูรณ์นำมาใช้ในการสังเคราะห์ทั้งสิ้น 49 เรื่อง จากหน่วยงาน 21 แห่ง โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์เป็น 3 ส่วน คือ ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย และผลการวิจัยที่สามารถแบ่งเป็นกลุ่มองค์ความรู้ที่สำคัญได้ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ และกระบวนการทำงาน และด้านแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของกลุ่มวิศวกรรมศาสตร์ หรือครุศาสตร์อุตสาหกรรม ให้ความสำคัญกับการ ออกแบบระบบ การจัดการภายในองค์กร โดยใช้ลักษณะการศึกษาข้อมูลเพื่อนำไปออกแบบจัดทำระบบ นำมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง งานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของกลุ่ม การบริหาร การจัดการ รวมทั้งด้านโลจิสติกส์ หรือโซ่อุปทาน ให้ความสำคัญกับการจำลองสถานการณ์จาก ข้อมูลที่ผู้วิจัยทำการศึกษา สอบถาม และสัมภาษณ์ โดยเป็นการจำลองสถานการณ์ในสถานการณ์ที่ ต่างกัน ซึ่งทำให้ได้แนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในกระบวนการทำงานของอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่ม และมีการเสนอแนะแนวทางในการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันให้กับ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย รวมทั้งผลจากการวิจัยทำให้ได้แนวทางในการจัดการฝึกอบรม การพัฒนา บุคลากรเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของทั้งผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่มและพนักงานที่เกี่ยวข้อง การรวบรวมวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และ งานวิจัยนี้ ทำให้ได้แนวทางในการนำไปพัฒนาทั้งเรื่องของหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่ม การวางแผนการทำงานเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและสามารถแข่งขันในตลาดโลกได้กว้าง ขวางขึ้นเมื่อมีการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

คำสำคัญ : อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม, อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป, อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยการสังเคราะห์งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มประสบความสำเร็จเพราะได้รับความอนุเคราะห์จากผู้ช่วยศาสตราจารย์ชญาภัทร กี่อารีโย คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ที่อนุเคราะห์ให้ใช้งบประมาณในการดำเนินการวิจัย ขอขอบคุณผู้จัดทำฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย และแหล่งฐานข้อมูลต่างๆที่ให้ความอนุเคราะห์ข้อมูล ขอขอบคุณคณาจารย์และผู้ที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ให้คำปรึกษา และมีส่วนร่วมในการดำเนินงานวิจัย รวมทั้งให้โอกาสในการรวบรวมข้อมูลที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผลงานวิจัย

หวังว่างานวิจัยนี้จะเป็นประโยชน์แก่บุคคลทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นักวิจัยที่จะทำการวิจัยในหัวข้ออุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มต่อไปในอนาคต

คณะผู้วิจัย

Abstract

Title	A Synthesis of Research on Garment Industry
Researchers	Tritika Pichitdej, Jutatip Rattananarapan, Sansanee Tempiam, Nutchaya Piakaew
Institution	Fashion Merchandising Technology, Faculty of Home Economics Technology : Rajamangala University of Technology Phra Nakhon
Year	2012

A Synthesis of research on garment industry compiles dissertations, theses reports on the garment industry from 2000 to 2010 through Thai research databases for 11 years. The objectives of this research are including a brief overview of the knowledge gained from the findings and recommendations of the research related to the garment industry. There are 49 stories from 21 institutions and organizations. This research synthesized into three parts: the basic information of the project, how to conduct research and the results of this research which can be divided into three groups, knowledge areas of personnel management and processes and the development of the garment industry. Research has shown that the synthesis of engineering or Technical Education focus on the system design, production management within the organization. Including studying to design a system and undertake experiment. Some thesis of management field associated with the garment industry by focusing on logistics or chain through the simulation of information which the researcher conducted by interviewing with the questions and scenarios in different situations. This might approach the possibility to solve the problem in apparel industry. There are also suggestions for improvement and capacity for the Thai apparel industry. The results of the research can be done in the course of training to develop personnel to provide effective and responsive in order to reach the needs of both enterprises and employees in the garment industry. The compilation these theses, dissertations, Independent reports and research have led to the development of the garment industry. Moreover, planning the work to achieve efficiency and competitiveness in the global market has made it widely available on the ASEAN community.

Keywords : Garment Industry, Apparel Industry, Clothing Industry

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(1)
Abstract	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญ	(4)
สารบัญตาราง	(5)
สารบัญแผนภูมิ	(6)
บทที่ 1 บทนำ	1
1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย	1
2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย	1
3 ขอบเขตของโครงการวิจัย	2
4 กรอบแนวความคิด	2
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
1 การสังเคราะห์งานวิจัย	3
2 การแบ่งประเภทของงานวิจัย	6
3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	21
4 สถิติ	23
5 ข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม	24
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	26
1 วิธีการดำเนินการ	26
2 เครื่องมือการวิจัย	27
3 การวิเคราะห์ข้อมูล	27
4. ผลการสังเคราะห์ข้อมูล	28
1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย	29
2 การดำเนินการวิจัย	35
3 องค์ความรู้จากผลการวิจัยของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่พบ	48
4 สรุปองค์ความรู้และทิศทางการวิจัยทางอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม	54
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	59
1 สรุปผลจากการสังเคราะห์งานวิจัย	59
2 ข้อจำกัดและอุปสรรคในการทำวิจัย	62
3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป	62
บรรณานุกรม (Bibliography)	64
ภาคผนวก	71
ภาคผนวก ก แบบบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัย	72
ประวัติผู้วิจัย (Vita)	73

สารบัญญัตราสาร

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามปีที่มีการจัดทำ	30
2	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามกลุ่มชื่อปริญญาและสาขาวิชา	32
3	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามวิธีการเก็บข้อมูล	34
4	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามวิธีการเก็บข้อมูลของแต่ละชื่อปริญญาและสาขาวิชา	34
5	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามระดับของการควบคุม	36
6	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา	41
7	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการศึกษา	47
8	จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ ตามกลุ่มองค์ความรู้ที่ได้รับจากผลการศึกษา	49

สารบัญแนภูมิ

แผนภูมิที่		หน้า
1	ร้อยละของจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามระดับของการควบคุม	36
2	ร้อยละของจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ ตามกลุ่มองค์ความรู้ที่ได้รับจากผลการศึกษาศึกษา	50

บทที่ 1

บทนำ

1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

การวิจัยจัดเป็นกระบวนการค้นคว้าหาความรู้หรือความจริงอย่างเป็นทางการ เป็นผลผลิตของสมองมนุษย์ที่ใช้ข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ด้วยความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดเป็นความรู้ จัดเป็นกระบวนการที่ทำอย่างมีระบบ ระเบียบ มีเหตุผล และตรวจสอบผลได้ทุกขั้นตอน (บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์, 2551: 1-2)

แนวทางในการนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์วิธีการหนึ่ง การศึกษาจากผลงานวิจัยที่มีผู้ทำไว้แล้ว ค้นหา เลือกรสร และสรุปประเด็นข้อค้นพบที่สำคัญแล้วนำมาสังเคราะห์ให้เกิดประโยชน์ต่อการพัฒนาความรู้ หรือเสนอแนะให้เกิดการนำไปปฏิบัติต่อไป

จากการสำรวจข้อมูลเบื้องต้นจากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย (ThaiLis) พบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม จำนวนมาก แต่ไม่พบว่ามีการจัดรวบรวมผลงานวิจัยดังกล่าว ซึ่งงานวิจัยเหล่านั้นจัดได้ว่าเป็นความพยายามของนิสิตและบุคลากรทั้งภาครัฐและเอกชน ในการศึกษา ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อค้นพบต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการเรียนในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องในหลาย ๆ ด้าน เพื่อเป็นการรวบรวมหัวข้องานและผลที่ได้จากการวิจัยซึ่งมีผู้ทำการค้นคว้าวิจัยไว้แล้ว นำมาเรียบเรียง และบูรณาการเนื้อหาสาระของงานวิจัยดังกล่าวอีกครั้งหนึ่ง ที่เรียกว่า การสังเคราะห์งานวิจัย จะทำให้ได้รับองค์ความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนของสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น และสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกายมากขึ้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าวคณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม เพราะผลการวิจัยจะช่วยเพิ่มความสะดวกแก่นักเรียน อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องในการศึกษาค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการกำหนดทิศทางและการพิจารณาเลือกรายวิชาสำหรับนักศึกษาให้มีความเหมาะสมและกว้างขวางยิ่งขึ้น เชื่อมโยงไปถึงโครงการของนักศึกษาหรืองานวิจัยของบุคลากรให้มีความเหมาะสมและกว้างขวางยิ่งขึ้น

2 วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

2.2 เพื่อสรุปภาพรวมขององค์ความรู้ที่ได้จากข้อค้นพบและข้อเสนอแนะของการวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

3 ขอบเขตของโครงการวิจัย

3.1 ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในโครงการวิจัย เรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม คือ วิทยานิพนธ์ ปริญญาโท วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ ที่มีการศึกษาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม หรือเสื้อผ้าสำเร็จรูป ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2553 รวมจำนวน 49 เรื่อง จากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย (ThaiLis) ที่เป็นภาษาไทยทั้งฉบับ

3.2 ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยสังเคราะห์งานวิจัยตามประเด็นต่อไปนี้

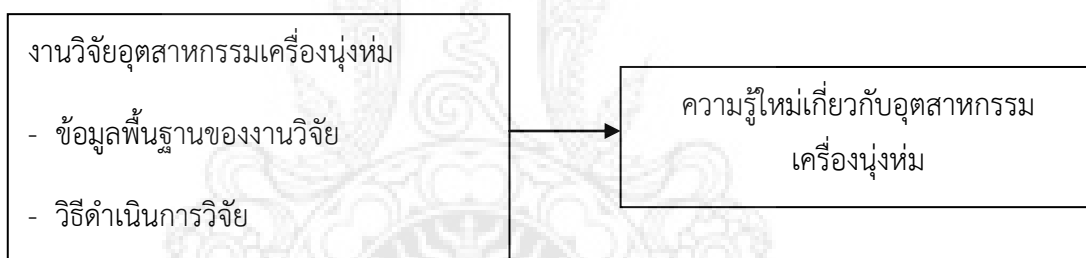
3.2.1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

3.2.2 วิธีดำเนินการวิจัย

3.2.3 ผลการวิจัย

4 กรอบแนวความคิด

ทฤษฎี สมมุติฐาน (ถ้ามี) และกรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1 การสังเคราะห์งานวิจัย

1.1 ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยเป็นระเบียบวิธีการศึกษาค้นคว้าข้อเท็จจริงเพื่อตอบปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยรวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาในเรื่องหรือแนวทางที่สนใจจำนวนหลายๆ เล่ม มาวิเคราะห์ข้อสรุปเพื่อนำเสนออย่างเป็นระบบเป็นการได้ความรู้ใหม่เกิดขึ้น (กรมวิชาการ, 2542: 15) การสังเคราะห์งานวิจัยทำได้ 2 ลักษณะคือ ลักษณะแรกเป็นการทำให้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการออกแบบวิจัย กำหนดสมมติฐาน และลักษณะที่สองเป็นการทำเพื่อแสวงหาความรู้ใหม่และนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์

ดร.สุวรรณา นาควิบูลย์วงศ์ (2553) ได้อ้างถึงความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยจากที่ผู้วิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงไว้ในการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต ศึกษากรณี : ภาควิชาอาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ดังนี้

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2529:26) ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าเป็นระเบียบวิธีการศึกษาหาข้อเท็จจริง เพื่อระดมปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหานั้นๆ หลายเรื่องมาศึกษาวิเคราะห์ และนำเสนอข้อมูลสรุปอย่างมีระบบให้ได้คำตอบปัญหาที่เป็นข้อยุติ โดยศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียง และใช้แทนศัพท์การสังเคราะห์งานวิจัย ได้แก่ ระเบียบวิธี บูรณาการงานวิจัย ระเบียบวิธีผสมผสานงานวิจัย การวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์หรืองานวิจัย

มาเรียม นิลพันธ์ (2543 : 21) ได้ให้ความหมายของการสังเคราะห์งานวิจัยว่าเป็นการรวมรวมงานวิจัยที่มีสภาพคล้ายคลึงกัน หรือเป็นเรื่องราวทำนองเดียวกันหลายๆเล่มมาทำการศึกษา วิเคราะห์สังเคราะห์โดยอาศัยระเบียบวิธีการวิจัย เพื่อก่อให้เกิดข้อสรุปใหม่ หรือข้อสรุปเท็จจริงบางประการ และนำเสนอข้อสรุปใหม่ หรือข้อเท็จจริงนั้นอย่างมีระบบ

สุทธา รัตนศักดิ์ (2544 : 17) ให้ความหมายการสังเคราะห์งานวิจัยว่าเป็นการทำงานวิจัยที่ศึกษาปัญหาเดียวกันหลายๆเล่ม มาวิเคราะห์อย่างมีระบบเพื่อสร้างความรู้ใหม่ โดยการเชื่อมโยงความรู้เก่าเข้าด้วยกันแล้วนำเสนอข้อสรุปให้ชัดเจน

ดร.สุวรรณา นาควิบูลย์วงศ์. 2553. สรุปได้ว่าการสังเคราะห์งานวิจัย หมายถึง กระบวนการรวบรวมงานวิจัยที่มีสภาพคล้ายคลึงกัน หรือเรื่องราวทำนองเดียวกันมาวิเคราะห์อย่างมีระบบ สรุปตามกรอบเนื้อหาที่กำหนด เพื่อให้ได้องค์ความรู้ใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในการวิจัยในอนาคต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคินันท์ อินทรกำแหง (2551) กล่าวว่า การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง การนำส่วนย่อยมาประกอบเข้าด้วยกันจนเกิดสิ่งใหม่ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. การวิเคราะห์แบบเมต้า (Meta Analysis) เป็นระดับที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์จนเกิดความรู้ในหัวข้อนั้น ๆ
2. การวิเคราะห์แบบเมกะอนาไลซิส (Mega Analysis) เปิดระดับที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์จนเกิดเป็นสาขาใหม่
3. การวิเคราะห์ระดับสูง (Super Analysis) เป็นระดับที่นำสาขาที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์

1.2 ประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย

การแบ่งประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัยสามารถแบ่งตามวิธีการสังเคราะห์และตามลักษณะข้อมูลดังนี้ (ศิริยุพา พูลสุวรรณ, 2541: 12-16)

ก) แบ่งตามวิธีการสังเคราะห์ ประกอบด้วย

1) Cumulative Research Review เป็นการสังเคราะห์แบบขนมชั้นโดยผู้วิจัยทำการอ่านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจนได้ข้อสรุปออกมา นำมาแสดงข้อมูลว่าผู้วิจัยนั้นทำวิจัยเรื่องอะไร ปีใด ผลการวิจัยเป็นอย่างไร เมื่อขึ้นย่อหน้าใหม่ก็จะสังเคราะห์งานวิจัยเล่มใหม่ในแบบเดียวกัน เป็นลักษณะการนำงานวิจัยมาสรุปต่อกัน

2) Integrative Research Review เป็นการบูรณาการข้อมูลจากงานวิจัยหลายๆ เรื่องมาสรุปเข้าด้วยกัน

ข) แบ่งตามลักษณะข้อมูล ประกอบด้วย

1) การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณลักษณะหรือเชิงคุณภาพ (Qualitative Synthesis) โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ทำการสรุปประเด็นหลักของผลการวิจัยแต่ละเรื่องนำมาบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น

2) การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) โดยใช้วิธีการที่มีระบบความรู้ หลักการและระเบียบวิธีทางสถิติ วิเคราะห์ผลการวิจัย สรุปผล

อุทุมพร จามรมาน (2527 : 1) ได้กล่าวถึงประเภทของการสังเคราะห์งานวิจัย โดยจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ

1. การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) ได้แก่ การอ่านรายงานการวิจัยแล้ว นำมาสรุปเข้าด้วยกัน ซึ่งจะพบจากบทที่ 2 ในงานวิจัยภายใต้หัวข้อวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง (Review of Literature)

2. การสังเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) เป็นการวิเคราะห์ตัวเลข คือ ค่าสถิติที่ปรากฏในการวิจัยทั้งหลาย การสังเคราะห์เชิงปริมาณ จึงเป็นการวิเคราะห์ผลการวิเคราะห์ (Analysis of Analysis) หรือการวิเคราะห์เชิงผสมผสาน (Integrative Analysis) หรือการวิจัยงานวิจัย (Research of Research)

ศิริยุพา พูลสุวรรณ (2541) แบ่งการสังเคราะห์งานวิจัยตามวิธีการสังเคราะห์งานวิจัยและตามลักษณะข้อมูลไว้ดังนี้

1 แบ่งตามวิธีการสังเคราะห์

1.1 การสังเคราะห์แบบโบราณ หรือแบบชนมชั้น (Cumulative Research Review) ผู้สังเคราะห์จะใช้วิธีอ่านงานวิจัยหรืออ่านบทความวิจัย เมื่อได้ข้อสรุปมาหนึ่งย่อหน้า การสังเคราะห์จะแสดงข้อมูลว่าผู้วิจัยทำวิจัยเรื่องอะไรบ้าง ในปีใด ได้ผลอย่างไร อีกย่อหน้าหนึ่งจะเป็นงานวิจัยเล่มใหม่โดยสังเคราะห์แบบเดียวกับการสังเคราะห์ แบบนี้เรียกว่า การสังเคราะห์แบบชนมชั้น เพราะเป็นการวิจัยมาต่อกันนั่นเอง

1.2 การบูรณาการวิจัย (Integrative Research Review) เป็นการบูรณาการ นำข้อมูลจากงานวิจัยหลายเรื่องมาหาข้อสรุป เป็นการบูรณาการงานวิจัยทั้งเล่ม เช่น งานวิจัยที่ศึกษาปัญหาการวิจัยแบบเดียวกัน แล้วดูผลการวิจัยที่ได้ว่าต่างกันหรือไม่ เพราะอะไร หรืออาจจะนำผลการวิจัยที่มีอยู่หาข้อสรุปเข้าด้วยกัน

2 แบ่งตามลักษณะข้อมูล

2.1. การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพ หรือเชิงคุณลักษณะ (Qualitative Synthesis) ด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการสรุปประเด็นหลักของงานวิจัยแต่ละเรื่อง แล้วบรรยายให้เห็นความสัมพันธ์ และความขัดแย้งระหว่างผลการวิจัยเหล่านั้น ใช้ได้กับการสังเคราะห์งานวิจัยทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ มักเป็นวิธีวิจัยของนักวิจัยเชิงคุณภาพ โดยเฉพาะนักวิจัยทางประวัติศาสตร์ และมานุษยวิทยาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงบรรยาย

2.2 การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Synthesis) ด้วยวิธีการวิเคราะห์อภิมาน (Meta Analysis) มักจะใช้วิธีการที่มีระบบความรู้ หลักการและระเบียบวิธีทางสถิติวิเคราะห์ผลการวิจัย เนื้อหาข้อสรุปที่เป็นวัตถุประสงค์หรือข้อยุติธรรมของการหาคำตอบ งานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์ต้องเป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ มีผลการวิจัยที่สามารถนำมาวิเคราะห์ด้วยระเบียบวิธีทางสถิติได้ การวิเคราะห์ประเภทนี้จะแก้ปัญหการสังเคราะห์ หรือสรุปผลการวิจัยที่ตอบปัญหาเดียวกัน แต่ผลการวิจัยมีทั้งสอดคล้องและขัดแย้งกัน จึงใช้วิธีการทางสถิติที่เชื่อถือได้มาวิเคราะห์

การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้วยเทคนิควิเคราะห์เนื้อหา เป็นการบรรยายสรุปผลงานวิจัยในเรื่องใดเรื่องหนึ่งตั้งแต่ 2 เล่มขึ้นไปตามเกณฑ์ของผู้อ่าน โดยพัฒนามาจากการวิเคราะห์เนื้อหา หนังสือพิมพ์ โฆษณาและงานวรรณกรรมต่างๆ การวิเคราะห์เนื้อหาขึ้นอยู่กับเกณฑ์จำแนก

1.3 ขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยโดยทั่วไปประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2529: 27-29) การกำหนดหัวข้อปัญหา การวิเคราะห์ปัญหา การเสาะค้น คัดเลือกและรวบรวมงานวิจัย การวิเคราะห์เพื่อสังเคราะห์ผลการวิจัย และการเสนอรายงานการสังเคราะห์งานวิจัย

ส่วนสุภาษิต จันทวานิช (2533: 145-147) อธิบายขั้นตอนการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยวิธีการสังเคราะห์เนื้อหาไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

ตั้งกฎเกณฑ์สำหรับการคัดเลือกเอกสารและหัวข้อที่จะทำการวิเคราะห์เพื่อให้เป็นแนวทางเดียวกันในการทำงาน ไม่ใช่ผู้วิเคราะห์แต่ละคนต่างมีเกณฑ์ของตนเพราะจะทำให้รับช่วงงานต่อกันไม่ได้

วางเค้าโครงของข้อมูลโดยทำรายชื่อคำหรือข้อความในเอกสารที่นำมาวิเคราะห์ทำการแบ่งประเภทหรือจัดกลุ่มเพื่อความสะดวกในการคัดคำหรือข้อความจากเอกสารที่ทำการวิเคราะห์

คำนึงถึงบริบทหรือสภาพแวดล้อมของข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ มีการเปรียบเทียบคุณลักษณะของเนื้อหา กับบริบทของเอกสาร มีการผูกโยงคุณลักษณะเข้ากับกรอบแนวความคิด

2 การแบ่งประเภทของงานวิจัย

2.1 เกณฑ์การแบ่งประเภทของงานวิจัย

งานวิจัยแบ่งออกได้หลายประเภท ขึ้นอยู่กับว่าจะใช้เกณฑ์อะไรในการจัดประเภท บุญธรรมกิจปริตดาภิสุทธิ (2551: 23-25) กล่าวถึงเกณฑ์ในการแบ่งประเภทของงานวิจัย ดังนี้

ก) แบ่งตามสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ประกอบด้วย การวิจัยพื้นฐานหรือการวิจัยบริสุทธิ์ (Pure Research) การวิจัยประยุกต์ (Applied Research) และการวิจัยและพัฒนา (Research and Development)

ข) แบ่งตามระยะเวลาและระเบียบวิธี ประกอบด้วย การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Research) การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) และการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Design)

ค) แบ่งตามลักษณะข้อมูล ประกอบด้วย การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณลักษณะหรือเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

ง) แบ่งตามการจัดการตัวแปร ประกอบด้วย การวิจัยเชิงสังเกต (Observational Studies) และการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Studies)

จ) แบ่งตามการควบคุมตัวแปร ประกอบด้วย การวิจัยเชิงธรรมชาติ (Naturalistic Research) การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) และการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)

ฉ) แบ่งตามรูปแบบการวิจัย ประกอบด้วย การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Design) การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Design) การวิจัยเชิงพัฒนาการ (Development Design) การวิจัยเชิงกรณี (Case Study Design) การวิจัยเชิงสหสัมพันธ์ (Correlation Design) การวิจัยเชิงเปรียบเทียบเหตุผล (Causal-Comparative Design) การวิจัยเชิงทดลองแท้ (True-Experimental Design) การวิจัยเชิงกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Design) และการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research)

2.2 การแบ่งประเภทของงานวิจัย 12 ลักษณะ ของ รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล

รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล. 2540 แบ่งลักษณะของการวิจัยออกเป็น 12 ลักษณะ ดังนี้

2.2.1 ลักษณะที่ 1 จำแนกตามสาขาที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

การวิจัยเอกวิทยาการ (Monodisciplinary Research) เป็นการวิจัยเกี่ยวกับวิชาเคมี หรือ ฟิสิกส์

การวิจัยสหวิทยาการ (Interdisciplinary Research) ในปัจจุบันนี้วิชาการต่างๆเกิดการขยายขอบเขตกว้างขวาง มีความซับซ้อน หรือมีขอบเขตร่วมกันมากขึ้น จึงเกิดวิทยาการผสม (Interdiscipline) ขึ้น เช่น ฟิสิกส์เคมี ชีวเคมี จิตวิทยาสังคม เศรษฐศาสตร์สังคม เป็นต้น ถ้าผู้วิจัยต้องการวิจัยในแง่ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาการย่อยที่ผสมกับทั้งสองด้าน เช่น ในสาขาวิชาชีวเคมี อาจต้องการวิจัยทั้งชีววิทยาและเคมี การวิจัยนี้จึงเรียกว่าการวิจัยสหวิทยาการ

การวิจัยพหุวิทยาการ (Multidisciplinary Research) ในบางกรณีวิทยาการมากกว่า 2 สาขาที่เกี่ยวข้องกับงานที่ต้องวิจัย และในการวิจัยจำเป็นต้องวิจัยให้ละเอียด เช่น เรื่องสมุนไพรมะเร็ง ในขั้นต้นจะต้องวิจัยเกี่ยวกับพฤกษศาสตร์ เพื่อทราบชื่อและลักษณะที่แท้จริงของพืช จากนั้นจึงวิจัยในแง่เคมี เพื่อหาค่าประเภท แล้วจึงวิจัยในแง่เภสัชเกี่ยวกับคุณภาพทางยา

ในการวิจัยเกี่ยวกับผลกระทบทางด้านสิ่งแวดล้อมของโครงการหรืองานต่างๆ ตามปกติต้องวิจัยผลกระทบในหลายด้าน เช่น เศรษฐกิจ สังคม สาธารณสุข ศิลปกรรม การเมือง เป็นต้น การวิจัยประเภทนี้เรียกว่า การวิจัยพหุวิทยาการ

2.2.2 ลักษณะที่ 2 จำแนกตามประเภทของการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ การวิจัยในด้านนี้ เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับกทางกายภาพ ทางด้านวัตถุ อุปกรณ์ต่างๆ เครื่องมือที่ใช้มีความแม่นยำในผลการวัด เช่น เครื่องมือในการวัดอุณหภูมิ และเสียง เป็นต้น ซึ่งการวิจัยนี้ ถือว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีเหตุมาก่อนจึงมีผล และความเชื่อหรือสิ่งที่เป็นจริงตามธรรมชาติย่อมต้องทดสอบหรือพิสูจน์ได้ นอกจากนี้ ผลการวิจัยต้องมีหลักฐานยืนยัน หรือต้องสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เป็นจริงและเป็นที่ยอมรับแล้วเท่านั้น

วิธีการทางด้านวิทยาศาสตร์ ทางด้านกายภาพ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

วิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (Natural Science) ประกอบด้วยวิทยาศาสตร์กายภาพ และวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการวิจัยพื้นฐาน โดยมีลักษณะการดำเนินการหรือกระบวนการ มี 2 ลักษณะใหญ่ๆ ดังนี้ คือ การวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research หรือ Survey research) เช่น การวิจัยด้านธรณีศาสตร์ (Experimental research) เป็นต้น และการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ได้แก่ สาขาพวกเคมี หรือฟิสิกส์

วิทยาศาสตร์สุขภาพ (Health science) เกี่ยวข้องกับด้านสาธารณสุข หรือการแพทย์

วิทยาศาสตร์กับเทคโนโลยี ประกอบด้วยด้านการเกษตร หรือวิศวกรรม

2) การวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์ การวิจัยทางด้านนี้ต้องดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ของวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยหรือเครื่องมือที่สร้างขึ้น เช่น แบบสอบถาม

แบบทดสอบ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ เป็นต้น จะให้มีความเที่ยงตรงหรือให้มีความแม่นยำได้ยาก การควบคุมสภาพแวดล้อมหรือตัวแปรที่จะมีอิทธิพลต่อมนุษย์ทำได้ยาก เพราะเป็นการศึกษาจากสภาพที่เป็นจริงตามธรรมชาติ ดังนั้น ข้อค้นพบที่นำไปสร้างเป็นกฎเกณฑ์และทฤษฎีต่างๆทางสังคมศาสตร์ จึงยืดหยุ่นได้

2.2.3 ลักษณะที่ 3 จำแนกตามเวลา แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical research) เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ในอดีต

2) การวิจัยปัจจุบัน (Contemporaneous research) เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวในปัจจุบัน เช่น การวิจัยเชิงบรรยาย เป็นต้น

3) การวิจัยอนาคต (Futuristic research) เป็นการวิจัยที่มองเห็นภาพของเรื่องหนึ่งเรื่องใดในอนาคต

2.2.4 ลักษณะที่ 4 จำแนกตามศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง แบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยเฉพาะศาสตร์ เป็นการวิจัยที่เน้นภายในสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น การวิจัยเพื่อโฆษณา การวิจัยเพื่อประชาสัมพันธ์ การวิจัยทางการศึกษา เป็นต้น

2) การวิจัยสหสาขาวิชา เป็นการวิจัยที่มีมากกว่าหนึ่งสาขาวิชา ที่ต้องอาศัยการพิจารณาจากหลายสาขาวิชา เช่น การวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาการมีงานทำ การใช้แรงงาน หรือ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ นิติศาสตร์ ประชาสัมพันธ์ พาณิชยศาสตร์ เป็นต้น

2.2.5 ลักษณะที่ 5 จำแนกตามความมุ่งหมายของวิธีการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ เป็นการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการบรรยายเหตุการณ์ในอดีตในเชิงวิเคราะห์

รู้ง เจนจิต (2529) กล่าวไว้ว่า แหล่งข้อมูลของการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ มาจาก 2 แหล่ง คือ แหล่งปฐมภูมิและทุติยภูมิ นักวิจัยควรแยกแหล่งข้อมูลทั้งสองแหล่งออกจากกันให้ได้ เพราะข้อมูลจากแต่ละแหล่งมีการซ่อนเร้นความจริงแตกต่างกัน เช่น การสัมภาษณ์นักเรียนเก่าที่ยังมีชีวิตอยู่เกี่ยวกับเรื่อง การค้นคว้าเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนั้นมีโอกาสได้ข้อมูลที่หลื่อมล้ำกัน ทั้งที่เป็นเรื่องเดียวกัน นักวิจัยต้องศึกษาอย่างลึกซึ้งว่าผู้ให้ข้อมูลหรือแหล่งข้อมูลนั้นๆมีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือปัญหาที่กำลังศึกษาอยู่หรือไม่อย่างไร แหล่งนี้จะช่วยให้เลือกใช้ข้อมูลหรือกำหนดข้อมูลเอง ข้อมูลจะเชื่อถือได้มากน้อยเพียงใดหรือแม่นยำเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับวิธีการรูปแบบของการดำเนินการเก็บข้อมูล ดังนั้นการเก็บข้อมูลจึงมียุทธวิธีเฉพาะอย่างสำหรับแต่ละเทคนิคของการวิจัย แม้ยุทธวิธีบางอย่างจะสามารถนำไปใช้ได้กับเทคนิคการวิจัยมากกว่าหนึ่งวิธี แต่ก็มีใช้ว่าจะใช้ได้หมดทุกวิธี

สำหรับสถานที่ที่จะเอื้อให้เก็บข้อมูลได้ อาจเป็นสถานที่ต่างๆได้แก่ พิพิธภัณฑ์ ห้องสมุด สถานที่อื่นๆที่ควรเกี่ยวข้อง เช่น สถาบันทางการศึกษา สถาบันศาสนา เป็นต้น ยุทธวิธีในการเก็บข้อมูลก็มีประเด็นที่ควรวิเคราะห์พิจารณา ควรตรวจสอบเชิงวิพากษ์ภายใน เช่น การพิจารณาว่าสำนวนที่ปรากฏในเอกสาร สอดคล้องกับการเวลาหรือสมัยนิยมแต่ละสมัยหรือไม่ ลักษณะของเอกสาร

สัมพันธ์กับสถานที่เพียงใด โดยพิจารณาจากผู้เขียนความเก่าของสำนวน รูปร่าง ลักษณะของการรวบรวมของเอกสารเดิม การเกิดของเหตุการณ์ การสะกดตัวอักษร ฯลฯ การตรวจสอบเชิงวิพากษ์ภายนอก เช่น หลักฐานที่ปรากฏเป็นหลักฐานที่สำคัญควรแก่การมีปรากฏดังที่เห็นหรือไม่ เรื่องราวที่เกิดปรากฏนั้นมีมานานพอหรือไม่ ภาษาที่ใช้กับสมัยนิยมสัมพันธ์กันหรือไม่ ฯลฯ

การแปลความหมายในการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ ควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

นักวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ควรตระหนักในตนเอง คือ ความลำเอียง ค่านิยม ความสนใจของตนเองที่มีต่อหัวข้อที่ทำการวิจัย เพราะความลำเอียง ค่านิยม ความสนใจ เป็นส่วนตัว จะทำให้ผู้วิจัยมองภาพในอดีตในเฉพาะบางแง่เท่านั้น มักจะไม่ครอบคลุมแง่มุม มักปรากฏเสมอว่า ขณะที่ตระหนักในขอบเขตของการแปลความหมายของตนเอง ก็กลับเพิ่มอคติต่อการตีความของคนอื่นที่ทำการวิจัยในปัญหาที่คล้ายกัน

การใช้ความคิดรวบยอดหรือมโนทัศน์ (Concept) ในการแปลความ แนวความคิดที่เห็นรวบยอดของนักวิจัยก็มีผลต่อการแปลความ ความคิดรวบยอดที่แตกต่างกันจะนำไปสู่การตีความที่แตกต่างกันเช่นคำว่า อาจารย์ ในความคิดของนักวิจัยที่เคยผ่านชีวิตการสอนในสถานศึกษาแต่ละระดับมาแล้วกับนักวิจัยที่เคยใกล้ชิดอยู่เฉพาะกับระดับอุดมศึกษาเท่านั้น จะมีความคิดรวบยอดของคำว่า อาจารย์แตกต่างกัน การแปลความเกี่ยวกับหน้าที่ของอาจารย์ก็แตกต่างกันออกไป

การอนุมานในการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ เป็นการสืบสวนหาสาเหตุของเรื่องราวในอดีต เช่น ทำไมหลักสูตรมัธยมตอนต้นจึงเปลี่ยนแปลง หรือประกาศใช้ไม่พร้อมกัน เป็นต้น การอนุมานหาสาเหตุจึงเป็นกระบวนการแสวงหาข้อสรุป

การสรุปเป็นกฎเกณฑ์ การสรุปในลักษณะนี้เกิดจาก การที่นักวิจัยไม่สามารถใช้ประชากรทั้งหมดได้ ในบางครั้งจำเป็นต้องใช้ตัวอย่างที่หลงเหลืออยู่ให้เป็นหลักฐาน

2) การวิจัยเชิงบรรยาย เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาค้นคว้าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ทั้งนี้เพื่อต้องการทราบถึงเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์นั้นๆ

3) การวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยที่ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม โดยมีการควบคุมตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องให้รัดกุมตรงตามวัตถุประสงค์ที่จะศึกษา

2.2.6 ลักษณะที่ 6 จำแนกตามบทบาทของผู้วิจัย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยเชิงธรรมชาติ เป็นการวิจัยที่ผู้วิจัยไม่มีส่วนที่ส่งผลต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ได้แก่ การวิจัยเชิงบรรยาย และการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์

2) การวิจัยเชิงทดลอง เป็นการวิจัยที่ผู้วิจัยได้ควบคุมตัวแปรต่างๆ โดยสร้างสถานการณ์ขึ้นมาเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา

2.2.7 ลักษณะที่ 7 จำแนกตามลักษณะของข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative research) เป็นการวิจัยที่จะได้ข้อมูลที่อยู่ในลักษณะของตัวเลข และต้องใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อสรุปผลการวิจัยออกมา ดังเช่น

การศึกษาพฤติกรรมการสอนวิทยาศาสตร์ที่เป็นจริง และที่คาดหวังของครูวิชา
วิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาสมรรถภาพพื้นฐานของครูวิทยาศาสตร์ระดับมัธยมศึกษา ในจังหวัด
พิจิตร

เรื่องความคิดเห็นของอาจารย์เกี่ยวกับความต้องการนอกเทศภายใน ของวิทยาลัย
อาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคนิค

เรื่องความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครู และอาจารย์พาณิชย์กรรมเทคนิค
และวิทยาลัยอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ผลของการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยา
เรื่องการย่อยอาหาร

ผลของกิจกรรมค่ายวิทยาศาสตร์ที่มีต่อทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ผลของชุดการสอนเพื่อซ่อมเสริมวิชาเคมี เรื่องสมดุลย์ของกรดและเบส ที่มีต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2) การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) การวิจัยเชิงคุณภาพเริ่มเข้ามา
แพร่หลายในประเทศไทย เมื่อประมาณ 19 ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เนื่องจากนักวิจัยบางท่านมีความรู้สึก ว่า ข้อ
ค้นพบที่ได้จากการวิจัยเชิงปริมาณที่ให้ความสำคัญกับการจัดการในเรื่องตัวเลขและสถิติ นั้น ไม่สามารถ
ตอบปัญหาบางประการได้ลึกซึ้งเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์ทางสังคม
และวัฒนธรรม ซึ่งต้องใช้ข้อมูลทางสังคมและวัฒนธรรมมาประกอบในการอธิบายความสำคัญ ที่วิธีการ
วิจัยเชิงปริมาณไม่สามารถที่จะแสวงหาลักษณะสำคัญของข้อมูลเหล่านี้มาได้ทั้งหมด ตัวอย่างเรื่องการ
วิจัยเชิงคุณภาพ ได้แก่ ศึกษาชีวิตประวัติของบุคคลสำคัญของประเทศไทย ศึกษาค่านิยมของคนในตำบล
บ้านโหนด อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ศึกษาการเพาะเลี้ยงกุ้งกุลาดำของสถานประกอบการในจังหวัด
ชลบุรี ศึกษาการประกอบอาชีพอิสระ เป็นต้น

นักวิจัยจึงต้องมีความอดทนที่จะค้นหาและพยายามตรวจสอบให้ได้ความจริง แม้ว่า
ต้องใช้เวลามาก เอกสารบางอย่างต้องขออนุญาตก่อนการค้นคว้า มิฉะนั้นอาจถูกฟ้องร้องได้ เอกสารที่
รวบรวมมาก่อนนำมาใช้ต้องตรวจสอบข้อมูลก่อนว่าใครเป็นผู้บันทึก และบันทึกด้วยวัตถุประสงค์ใด
ข้อมูลนั้นคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงหรือไม่

หลังจากศึกษาแนวคิดต่างๆจากเอกสารและมีโครงร่างการวิจัยแล้ว จึงออกเก็บข้อมูล
ภาคสนาม ซึ่งอาจเก็บจากการสังเกตและการสัมภาษณ์ ก่อนเก็บข้อมูลจากภาคสนาม นักวิจัยเชิง
คุณภาพต้องศึกษาวิธีการสร้างความสัมพันธ์ และมีการเตรียมตัวก่อนออกเก็บข้อมูลภาคสนาม ได้แก่
การเตรียมเครื่องใช้ส่วนตัว การเตรียมใจซึ่งหมายถึงว่าต้องปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพพื้นที่ที่จะศึกษา
หรือเตรียมรับสถานการณ์ต่างๆที่อาจเกิดขึ้น

2.2.8 ลักษณะที่ 8 จำแนกตามลักษณะสิ่งที่ต้องการศึกษา แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยวารสารหรือเอกสาร (Literary research) เป็นการวิจัยทางเอกสาร โดยตรง

2) การวิจัยทางคลินิก (Clinical research) เป็นการวิจัยที่เกี่ยวกับผู้ป่วยหรือผู้มีปัญหาต่าง ๆ เช่น การได้ยิน การออกเสียง เป็นต้น

3) การวิจัยทางห้องปฏิบัติการ (Laboratory research) เป็นการวิจัยในห้องปฏิบัติการ

4) การวิจัยด้วยสัตว์ทดลอง (Animal research) เป็นการวิจัยด้านสัตว์ทดลอง

5) การวิจัยชุมชน (Community research) เป็นการวิจัยเกี่ยวกับชุมชน

6) การวิจัยเชิงปฏิบัติ (Operational research or action research) เป็นการวิจัยประยุกต์ในลักษณะหนึ่ง ที่มุ่งในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็นเรื่องราวไป ผลการวิจัยใช้ได้ในขอบเขตของปัญหานั้นเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ เช่น ศึกษาปัญหาการสอนของครูในวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

2.2.9 ลักษณะที่ 9 จำแนกตามความลึกซึ้งของวิธีการใช้ความคิดและดำเนินการวิจัย แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive research) หรือการวิจัยเชิงพรรณนา เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษา ค้นคว้าข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเหตุการณ์ หรือปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

2) การวิจัยแบบสัมพันธ์หรือเชิงวิเคราะห์ (Correlational research or analytical research) เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปร ของปรากฏการณ์หรือพฤติกรรมต่างๆ

3) การวิจัยแบบหาสาเหตุ (Experimental research) เป็นการวิจัยที่มีการทดลอง ได้แก่ สาขาเคมี ฟิสิกส์ การวิจัยประเภทนี้สามารถควบคุมตัวแปรสถานการณ์ในระหว่างการทดลองได้

2.2.10 ลักษณะที่ 10 จำแนกตามระดับของการควบคุม แบ่งออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่

1) การศึกษาเป็นรายกรณี (Case-study) เป็นการศึกษาอย่างละเอียดลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อต้องการทราบรายละเอียดและให้ครอบคลุมในเรื่องนั้นๆ เพื่อทราบรายละเอียดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆเป็นพื้นฐาน การศึกษาเฉพาะกรณีอาจเป็นไปได้ทั้งตัวบุคคล กลุ่มบุคคล ครอบครัว ชุมชน สถาบันทางสังคม เช่น ศึกษาการประกอบอาชีพอิสระ เป็นต้น

2) การวิจัยจากเอกสาร (Documentary study) เป็นการศึกษาเอกสารต่างๆเหล่านี้ ได้แก่ เอกสารทางกฎหมาย เอกสารรายงานการประชุมทางราชการ รายงานการวิจัยที่เสร็จแล้ว จดหมายต่างๆในประเทศ

3) การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เป็นการศึกษาถึงลักษณะสภาพความเป็นอยู่ของเรื่องต่างๆ หรือปรากฏการณ์อันใดอันหนึ่งเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริง เป็นแนวทางในการวางแผนหรือปรับปรุงสภาพที่เป็นอยู่ให้ดียิ่งขึ้น การวิจัยประเภทนี้นิยมใช้กันมากในหมู่นักการศึกษานักวิจัย นักการเมือง และนักปกครอง

4) การวิจัยเชิงปฏิบัติ (Operational research or action research) เป็นการวิจัยประยุกต์ในลักษณะหนึ่งที่มีมุ่งในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็นเรื่อยๆไป ผลการวิจัยใช้ได้เฉพาะในขอบเขตของปัญหานั้นๆเท่านั้นไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ เช่น ศึกษาปัญหาการสอนของครูในวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

5) การวิจัยเชิงทดลอง (Experiment : laboratory and field experiment) เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ได้แก่ สาขาเคมี หรือฟิสิกส์

2.2.11 ลักษณะที่ 11 จำแนกตามที่มาของข้อความรู้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

- 1) การวิจัยเชิงประจักษ์ เป็นการวิจัยที่อาศัยข้อมูลที่รวบรวมมาได้เป็นข้อสรุป
- 2) การวิจัยแบบทางการ เป็นการวิจัยที่หาความรู้มา โดยการใช้หลักตรรกศาสตร์เป็นหลัก ซึ่งพบการวิจัยประเภทนี้ในทางคณิตศาสตร์และปรัชญาเป็นส่วนใหญ่

2.2.12 ลักษณะที่ 12 จำแนกตามเป้าหมาย แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

1) การวิจัยบริสุทธิ์ หรือการวิจัยพื้นฐาน (Pure research or basic research) เป็นการวิจัยที่มุ่งแสวงหาความรู้ หรือความจริง เพื่อสร้างกฎ สูตร ทฤษฎี ในแต่ละสาขาวิชา เพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาเรื่องอื่นๆต่อไป เช่น การวิจัยทางทฤษฎีการเรียนรู้ โดยทำการทดลองกับหนูแมวสุ่นข ช้าง เป็นต้น

2) การวิจัยประยุกต์ (Applied research) เป็นการวิจัยที่มุ่งนำผลจากการวิจัยหรือค้นพบจากการวิจัยพื้นฐานไปทดลองใช้แก้ปัญหาต่างๆซึ่งถ้าได้ผลก็จะเกิดประโยชน์ต่อมวลชนอย่างมาก เช่น การวิจัยทางการแพทย์ ได้แก่ ศึกษาการเต้นของหัวใจของหญิงมีครรภ์

การวิจัยเชิงสำรวจ (Survey research) เป็นการศึกษาถึงลักษณะสภาพความเป็นอยู่ของเรื่องต่างๆ หรือปรากฏการณ์อันใดอันหนึ่งเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริง เป็นแนวทางในการวางแผนหรือปรับปรุงสภาพที่เป็นอยู่ให้ดียิ่งขึ้น การวิจัยประเภทนี้นิยมใช้กันมากในหมู่นักการศึกษา นักวิจัย นักการเมือง และนักปกครอง

การวิจัยเชิงปฏิบัติ (Operational research or action research) เป็นการวิจัยประยุกต์ในลักษณะหนึ่งที่มีมุ่งในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าเป็นเรื่อยๆไป ผลการวิจัยใช้ได้เฉพาะในขอบเขตของปัญหานั้นๆเท่านั้นไม่สามารถนำไปใช้ในสถานการณ์อื่นๆ เช่น ศึกษาปัญหาการสอนของครูในวิชาวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

การวิจัยเชิงทดลอง (Experiment : laboratory and field experiment) เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ได้แก่ สาขาเคมี หรือฟิสิกส์

2.3 การแบ่งประเภทของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัยตามชื่อปริญญา

การแบ่งประเภทของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัยตามชื่อปริญญาตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา พ.ศ. 2549 วันที่ 1 มิถุนายน 2549 มีหลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา ตามประกาศในข้อที่ 4 ดังนี้

ข้อ 4 ประเภทของการกำหนดชื่อปริญญา แบ่งเป็น ๔ ประเภท ดังนี้

4.1 ปริญญาศิลปศาสตร สาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญานี้มีลักษณะเน้นศาสตร์บริสุทธิ์ทางด้านศิลปศาสตร์ โดยมุ่งศึกษาสาระและวิธีการของศาสตร์สาขาวิชานั้น ๆ เป็นหลัก ให้ใช้ชื่อปริญญาว่าศิลปศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Arts) ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (Master of Arts) และศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Arts) หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Philosophy) กลุ่มสาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญาี้ คือ

4.1.1 กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ (Humanities)

(1) สาขาวิชาปรัชญา ศาสนา เทววิทยา อาทิจิตวิทยา พุทธศาสตร์ พุทธศาสนศึกษา ศาสนาเปรียบเทียบ

(2) สาขาวิชาภาษา วรรณคดี อาทิจิตวิทยา ภาษาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาบาลีและสันสกฤต จารึกภาษาไทย การแปล วรรณคดีไทย วรรณคดีอังกฤษ วรรณคดีเปรียบเทียบ

(3) สาขาวิชาประวัติศาสตร์ โบราณคดี อาทิจิตวิทยา โบราณคดี ประวัติศาสตร์

(4) สาขาวิชาศิลปะ วัฒนธรรม อาทิจิตวิทยา วัฒนธรรมศึกษา อารยธรรมศึกษา

4.1.2 กลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ (Social Sciences)

(1) สาขาวิชาสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ (Social and Behavioral Science) อาทิจิตวิทยา ประชากรศาสตร์ ภูมิภาคศึกษา พฤติกรรมศาสตร์

(2) สาขาวิชาการจัดการ (Management) อาทิจิตวิทยา การจัดการ บริหารสถาบัน การพาณิชย์ การเลขานุการ

(3) สาขาวิชานิเทศศาสตร์และสารสนเทศ (Mass Communication and Information) อาทิจิตวิทยา ภาพยนตร์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ การโฆษณา การประชาสัมพันธ์วารสารศาสตร์ การพิพิธภัณฑน์ บรรณารักษศาสตร์

(4) สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ (Home Economics) อาทิจิตวิทยา อาหารและโภชนาการ เสื้อผ้าและสิ่งทอ ผ้าและเครื่องแต่งกาย ศิลปะการออกแบบพัสดุภัณฑ์ คหกรรมศิลป์ การอบรมเลี้ยงดูเด็ก

(5) สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการ (Service Industries) อาทิจิตวิทยา การภัตตาคาร การโรงแรม การท่องเที่ยว อุตสาหกรรมบริการด้านต่าง ๆ

4.2 ปริญญาวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญานี้มีลักษณะเน้นศาสตร์ทางด้านวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ โดยมุ่งศึกษาสาระและวิธีการของศาสตร์สาขาวิชานั้น ๆ เป็นหลัก ให้ใช้ชื่อปริญญาว่าวิทยาศาสตร์บัณฑิต (Bachelor of Science) วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (Master of Science) และ

วิทยาศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Science) หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Philosophy) กลุ่มสาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญานี้ คือ

4.2.1 กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ (Natural Sciences)

(1) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ (Life Sciences) อาทิ ชีววิทยา ชีวเคมี ชีวฟิสิกส์ จุลชีววิทยา พิษวิทยา พฤกษศาสตร์ สัตววิทยา กีฏวิทยา พันธุศาสตร์

(2) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ (Physical Sciences) อาทิ เคมี ฟิสิกส์ ดาราศาสตร์ ธรณีวิทยา ธรณีฟิสิกส์ ภูมิศาสตร์กายภาพ สมุทรศาสตร์ อุตุนิยมวิทยา

(3) สาขาวิชาคณิตศาสตร์และสถิติ (Mathematics and Statistics) อาทิ คณิตศาสตร์ การวิจัยดำเนินงาน สถิติ คณิตศาสตร์ประกันภัย (Actuarial Science)

(4) สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ (Computing) อาทิ วิทยาการคอมพิวเตอร์

4.2.2 กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Sciences)

(1) สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ (Agriculture) อาทิ ปฐพีศาสตร์ ประมง พืชศาสตร์ วิทยาศาสตร์การอาหาร เทคโนโลยีการอาหาร วนผลิตภัณฑ์ วนศาสตร์ สัตวบาล สัตวศาสตร์

(2) สาขาวิชาวิทยาการสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ (Environmental Sciences and Natural Resources) อาทิ การจัดการสิ่งแวดล้อม วิทยาการสิ่งแวดล้อม

(3) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ (Medical Sciences) อาทิ กายวิภาคศาสตร์นิติเวชศาสตร์ เวชนิทัศน์ สรีรวิทยา

(4) สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ (Public Health) อาทิ การสาธารณสุขทั่วไปการส่งเสริมสุขภาพ สาธารณสุขมูลฐาน สุขศึกษา

(5) สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ประยุกต์อื่น ๆ (Other Applied Sciences)

4.3 ปริญญาวิชาชีพ สาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญาเน้นการศึกษาในลักษณะของศาสตร์เชิงประยุกต์ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติตามมาตรฐานวิชาชีพ โดยเฉพาะสาขาวิชาที่ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพตามกฎหมาย ขององค์กรวิชาชีพ หรือสาขาวิชาที่ไม่ได้กำหนดให้มีองค์กรวิชาชีพหรือกฎหมายรองรับ แต่มีลักษณะเป็นวิชาชีพ

4.3.1 กลุ่มสาขาวิชาที่ต้องมีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ การกำหนดชื่อปริญญาให้ใช้ตามสาขาวิชานั้น ๆ เป็นหลักในทุกระดับปริญญา (บัณฑิต มหาบัณฑิต และดุษฎีบัณฑิต) สำหรับระดับปริญญาเอกอาจกำหนดชื่อปริญญาเป็นปรัชญาดุษฎีบัณฑิตก็ได้ กลุ่มสาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญานี้ คือ

(1) สาขาวิชากายภาพบำบัด (Physical Therapy) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า กายภาพบำบัดบัณฑิต (Bachelor of Physical Therapy)

(2) สาขาวิชาการบัญชี (Accountancy) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า บัญชีบัณฑิต (Bachelor of Accountancy)

(3) สาขาวิชาการแพทย์แผนไทย (Thai Traditional Medicine) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า การแพทย์แผนไทยบัณฑิต (Bachelor of Thai Traditional Medicine) การแพทย์แผนไทยประยุกต์บัณฑิต (Bachelor of Applied Thai Traditional Medicine)

(4) สาขาวิชาทันตแพทยศาสตร์ (Dentistry) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า ทันตแพทยศาสตรบัณฑิต (Doctor of Dental Surgery)

(5) สาขาวิชาเทคนิคการแพทย์ (Medical Technology) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า เทคนิคการแพทย์บัณฑิต (Bachelor of Medical Technology)

(6) สาขานิติศาสตร์ (Laws) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า นิติศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Laws)

(7) สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ (Nursing Science) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า พยาบาลศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Nursing Science)

(8) สาขาวิชาแพทยศาสตร์ (Medicine) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า แพทยศาสตรบัณฑิต (Doctor of Medicine)

(9) สาขาวิชาเภสัชศาสตร์ (Pharmacy) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า เภสัชศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Pharmacy) หรือ Doctor of Pharmacy สำหรับหลักสูตร 6 ปี

(10) สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ (Engineering) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Engineering) อาทิ วิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมโยธา วิศวกรรมอิเล็กทรอนิกส์ วิศวกรรมการผลิต วิศวกรรมอุตสาหกรรม

(11) สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ (Education) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่าศึกษาศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Education)

(12) สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ (Architecture) ให้ใช้ชื่อในระดับปริญญาตรีว่าสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Architecture) หรือภูมิสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Landscape Architecture)

(13) สาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์ (Veterinary Medicine) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า สัตวแพทยศาสตรบัณฑิต (Doctor of Veterinary Medicine)

4.3.2 กลุ่มสาขาวิชาที่ไม่ได้กำหนดให้มีองค์การวิชาชีพ แต่เป็นศาสตร์ในลักษณะเชิงวิชาชีพหรือกึ่งวิชาชีพ การกำหนดชื่อปริญญาให้ใช้ตามกลุ่มสาขาวิชาที่กำหนดต่อไปนี้

(1) สาขาวิชาจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์ (Fine and Applied Arts) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า ศิลปบัณฑิต (Bachelor of Fine Arts) หรือศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Fine and Applied Arts) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาโทว่า ศิลปมหาบัณฑิต หรือศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต และให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาเอกว่า ศิลปดุษฎีบัณฑิต หรือศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต อาทิ การถ่ายภาพและการถ่ายภาพยนตร์ การละครหรือนาฏศาสตร์ จิตรกรรม ดุริยางคศาสตร์ ประติมากรรม

(2) สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (Business Administration) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า บริหารธุรกิจบัณฑิต (Bachelor of Business Administration) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาโทว่า บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต และให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาเอกว่า บริหารธุรกิจดุษฎีบัณฑิต หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

(3) สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ (Public Administration) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Public Administration) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาโทว่า รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต และให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาเอกว่า รัฐประศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิต หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

(4) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ (Economics) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า เศรษฐศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Economics) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาโทว่า เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต และให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาเอกว่า เศรษฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

(5) สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ (Social Work) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า สังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Social work) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาโทว่า สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต และให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาเอกว่า สังคมสงเคราะห์ศาสตรดุษฎีบัณฑิต หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

(6) สาขาวิชาสารสนเทศศาสตร์ (Information Science) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาตรีว่า สารสนเทศศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Information Science) ให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาโทว่า สารสนเทศศาสตรมหาบัณฑิต และให้ใช้ชื่อปริญญาในระดับปริญญาเอกว่า สารสนเทศศาสตรดุษฎีบัณฑิต หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต

4.4 ปริญญาทางเทคโนโลยี สาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญานี้มีลักษณะเป็นการนำวิทยาศาสตร์ประยุกต์ไปใช้พัฒนาความรู้และทักษะเชิงปฏิบัติการเฉพาะ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานในด้านอุตสาหกรรม เกษตรกรรม พาณิชยกรรม การศึกษา เคหกรรมและการดูแลสุขภาพ และมีลักษณะเป็นหลักสูตรแบบพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) เพื่อสร้างความชำนาญการเฉพาะทาง ให้ใช้เฉพาะระดับปริญญาตรี โดยให้ใช้ชื่อว่า เทคโนโลยีบัณฑิต (Bachelor of Technology) สำหรับปริญญาโทและปริญญาเอก ให้ใช้ชื่อปริญญาตามศาสตร์ที่เน้นในการศึกษา เช่น วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (Master of Science) หรือวิทยาศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Science) กลุ่มสาขาวิชาที่ใช้ชื่อปริญญานี้ ได้แก่

(1) กลุ่มสาขาวิชาเทคโนโลยีทางการเกษตร (Agricultural Technology) อาทิ เทคโนโลยีการผลิตพืช เทคโนโลยีการผลิตสัตว์ วนผลิตภัณฑ์

(2) กลุ่มสาขาวิชาเทคโนโลยีทางวิศวกรรมศาสตร์และอุตสาหกรรม (Engineering Technology and Industrial Technology) อาทิ เทคโนโลยีการพิมพ์ เทคโนโลยีชีวภาพ เทคโนโลยีโทรคมนาคม เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์

ชื่อปริญญาภาษาไทย และอักษรย่อปริญญาภาษาไทย มีการประกาศให้ใช้ในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา พ.ศ. 2549 วันที่ 1 มิถุนายน 2549 มีหลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา ตามประกาศในข้อ 5 ไว้ดังนี้

1. ปริญญาศิลปศาสตร

ศิลปศาสตรบัณฑิต ศศ.บ.

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ศศ.ม.

ศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต ศศ.ด. หรือ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ประ.ด.

2. ปริญญาวิทยาศาสตร์

วิทยาศาสตร์บัณฑิต วท.บ.

วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต วท.ม.

วิทยาศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต วท.ด. หรือ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ประ.ด.

3. ปริญญาสำหรับวิชาชีพ

3.1 สาขาวิชากายภาพบำบัด

1) กายภาพบำบัดบัณฑิต กภ.บ.

2) กายภาพบำบัดมหาบัณฑิต กภ.ม.

3) กายภาพบำบัดดุษฎีบัณฑิต กภ.ด.

3.2 สาขาวิชาการบัญชี

1) บัญชีบัณฑิต บช.บ.

2) บัญชีมหาบัณฑิต บช.ม.

3) บัญชีดุษฎีบัณฑิต บช.ด.

3.3 สาขาวิชาการแพทย์แผนไทย

1) การแพทย์แผนไทยบัณฑิต พท.บ.

2) การแพทย์แผนไทยมหาบัณฑิต พท.ม.

3) การแพทย์แผนไทยดุษฎีบัณฑิต พท.ด.

และ 1) การแพทย์แผนไทยประยุกต์บัณฑิต พท.บ.

2) การแพทย์แผนไทยประยุกต์มหาบัณฑิต พท.ม.

3) การแพทย์แผนไทยประยุกต์ดุษฎีบัณฑิต พท.ด.

3.4 สาขาวิชาทันตแพทยศาสตร์

1) ทันตแพทยศาสตรบัณฑิต ท.บ.

3.5 สาขาวิชาเทคนิคการแพทย์

1) เทคนิคการแพทย์บัณฑิต ทพ.บ.

2) เทคนิคการแพทย์มหาบัณฑิต ทพ.ม.

3) เทคนิคการแพทย์ดุษฎีบัณฑิต ทพ.ด.

3.6 สาขาวิชานิติศาสตร์

- 1) นิติศาสตรบัณฑิต น.บ.
- 2) นิติศาสตรมหาบัณฑิต น.ม.
- 3) นิติศาสตรดุษฎีบัณฑิต น.ด.

3.7 สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์

- 1) พยาบาลศาสตรบัณฑิต พย.บ.
- 2) พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต พย.ม.
- 3) พยาบาลศาสตรดุษฎีบัณฑิต พย.ด.

3.8 สาขาวิชาแพทยศาสตร์

- 1) แพทยศาสตรบัณฑิต พ.บ.

3.9 สาขาวิชาเภสัชศาสตร์

- 1) เภสัชศาสตรบัณฑิต ภ.บ.
- 2) เภสัชศาสตรมหาบัณฑิต ภ.ม.
- 3) เภสัชศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภ.ด.

3.10 สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์

- 1) วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต วศ.บ.
- 2) วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต วศ.ม.
- 3) วิศวกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต วศ.ด.

3.11 สาขาวิชาศึกษาศาสตร์

- 1) ศึกษาศาสตรบัณฑิต ศษ.บ.
- 2) ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต ศษ.ม.
- 3) ศึกษาศาสตรดุษฎีบัณฑิต ศษ.ด.

3.12 สาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์

- 1) สถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต สถ.บ.
 - 2) สถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สถ.ม.
 - 3) สถาปัตยกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สถ.ด.
- และ 1) ภูมิสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต ภ.สถ.บ.
- 2) ภูมิสถาปัตยกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ภ.สถ.ม.
 - 3) ภูมิสถาปัตยกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภ.สถ.ด.

3.13 สาขาวิชาสัตวแพทยศาสตร์

- 1) สัตวแพทยศาสตรบัณฑิต สพ.บ.

4. ปริญญาสำหรับบัณฑิตในลักษณะเชิงวิชาชีพหรือกึ่งวิชาชีพ

4.1 สาขาวิชาทางวิจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์ (Fine and Applied Arts)

- 1) ศิลปบัณฑิต ศล.บ. หรือ ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต ศป.บ.
- 2) ศิลปมหาบัณฑิต ศล.ม. หรือ ศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ศป.ม.
- 3) ศิลปดุขฎฐิบัณฑิต ศล.ด. หรือ ศิลปกรรมศาสตรดุขฎฐิบัณฑิต ศป.ด. หรือ ปรัชญา
ดุขฎฐิบัณฑิต ปร.ด.

4.2 สาขาวิชาบริหารธุรกิจ (Business Administration)

- 1) บริหารธุรกิจบัณฑิต บธ.บ.
- 2) บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บธ.ม.
- 3) บริหารธุรกิจดุขฎฐิบัณฑิต บธ.ด. หรือ ปรัชญาดุขฎฐิบัณฑิต ปร.ด.

4.3 สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ (Public Administration)

- 1) รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต รป.บ.
- 2) รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต รป.ม.
- 3) รัฐประศาสนศาสตรดุขฎฐิบัณฑิต รป.ด. หรือ ปรัชญาดุขฎฐิบัณฑิต ปร.ด.

4.4 สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ (Economics)

- 1) เศรษฐศาสตรบัณฑิต ศ.บ.
- 2) เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต ศ.ม.
- 3) เศรษฐศาสตรดุขฎฐิบัณฑิต ศ.ด. หรือ ปรัชญาดุขฎฐิบัณฑิต ปร.ด.

4.5 สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ (Social Work)

- 1) สังคมสงเคราะห์ศาสตรบัณฑิต สส.บ.
- 2) สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สส.ม.
- 3) สังคมสงเคราะห์ศาสตรดุขฎฐิบัณฑิต สส.ด. หรือ ปรัชญาดุขฎฐิบัณฑิต ปร.ด.

4.6 สาขาวิชาสารสนเทศศาสตร์

- 1) สารสนเทศศาสตรบัณฑิต สท.บ.
- 2) สารสนเทศศาสตรมหาบัณฑิต สท.ม.
- 3) สารสนเทศศาสตรดุขฎฐิบัณฑิต สท.ด. หรือ ปรัชญาดุขฎฐิบัณฑิต ปร.ด.

5. ปริญญาทางเทคโนโลยี ให้ใช้เฉพาะระดับปริญญาตรีโดยใช้ชื่อว่า เทคโนโลยีบัณฑิต ทล.บ.
สำหรับปริญญาโทและปริญญาเอกให้ใช้ชื่อปริญญาตามศาสตร์ที่เน้นการศึกษาทั้งปริญญาภาษาไทยและ
ปริญญาภาษาอังกฤษ

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์การกำหนดชื่อปริญญา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551
กำหนดชื่อปริญญาในสาขาวิชารัฐศาสตร์ สาขาวิชานิติศาสตร์ และสาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ เป็น
การเพิ่มเติม

ข้อ 3 สาขาวิชารัฐศาสตร์ ใช้ชื่อในระดับปริญญาตรีว่า รัฐศาสตรบัณฑิต (Bachelor of Political
Science) ใช้ชื่อในระดับปริญญาโทว่า รัฐศาสตรมหาบัณฑิต (Master of Political Science)

และใช้ชื่อในระดับปริญญาเอกว่า รัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Political Science) หรือ
ปรัชญา ดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Philosophy)

ข้อ 4 สาขาวิชานิเทศศาสตร์ ใช้ชื่อในระดับปริญญาตรีว่า นิเทศศาสตรบัณฑิต (Bachelor of
Communication Arts) ใช้ชื่อในระดับปริญญาโทว่า นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (Master of
Communication Arts) และใช้ชื่อในระดับปริญญาเอกว่า นิเทศศาสตรดุษฎีบัณฑิต (Doctor of
Communication Arts) หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Philosophy)

ข้อ 5 สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ ใช้ชื่อในระดับปริญญาตรีว่า สาธารณสุขศาสตรบัณฑิต (Bachelor
of Public Health) ใช้ชื่อในระดับปริญญาโทว่า สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต (Master of
Public Health) และใช้ชื่อในระดับปริญญาเอกว่า สาธารณสุขศาสตรดุษฎีบัณฑิต (Doctor of
Public Health) หรือปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (Doctor of Philosophy)

ข้อ 6 การกำหนดชื่อและอักษรย่อปริญญาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ของสาขาวิชารัฐศาสตร์ สาขาวิชา
นิเทศศาสตร์ และสาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ ดังต่อไปนี้

ชื่อปริญญาภาษาไทยและอักษรย่อ (ตามระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก)

1. สาขาวิชารัฐศาสตร์

- 1) รัฐศาสตรบัณฑิต ร.บ.
- 2) รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ร.ม.
- 3) รัฐศาสตรดุษฎีบัณฑิต ร.ด. หรือ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ปร.ด.

2. สาขาวิชานิเทศศาสตร์

- 1) นิเทศศาสตรบัณฑิต นศ.บ.
- 2) นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต นศ.ม.
- 3) นิเทศศาสตรดุษฎีบัณฑิต นศ.ด. หรือ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ปร.ด.

3. สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์

- 1) สาธารณสุขศาสตรบัณฑิต ส.บ.
- 2) สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต ส.ม.
- 3) สาธารณสุขศาสตรดุษฎีบัณฑิต ส.ด. หรือ ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ปร.ด.

3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การสังเกต (Observation) เครื่องมือวัดประเภทนี้ต้องใช้ตัวบุคคลมาทำหน้าที่วัด และใช้การติดตามเฝ้าดูการแสดงพฤติกรรมของบุคคล หรือกลุ่มคน และทำการบันทึกไว้สำหรับเป็นข้อมูลในการวิจัย โดยประเภทของการสังเกตแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1.1 การสังเกตทางตรง (Direct Observation) คือการเฝ้าดูพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนของผู้สังเกต

3.1.2 การสังเกตทางอ้อม (Indirect Observation) คือการที่ให้ผู้อื่นเล่าพฤติกรรมของผู้ถูกสังเกตให้ผู้สังเกตฟัง การบันทึกข้อมูลนิยมใช้การบันทึกในเชิงปริมาณ ปัจจุบันนิยมอยู่ 2 วิธี

1) ระบบเครื่องหมาย (Sign System) เป็นการบันทึกพฤติกรรมที่แสดงออก โดยกำหนดพฤติกรรมที่จะเกิดขึ้นก่อน ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นหรือไม่ก็ได้ และเก็บบันทึกโดยการทำเครื่องหมายและระบุจำนวนครั้ง

2) ระบบกลุ่มย่อย (Category System) เป็นการบันทึกโดยกำหนดพฤติกรรมย่อยๆ ซึ่งประกอบเข้าเป็นพฤติกรรมด้านใดด้านหนึ่งเพียงด้านเดียว ต้องจัดแบ่งพฤติกรรมที่จะศึกษาออกเป็นหลายๆด้านก่อน และมีวิธีการวิเคราะห์ค่อนข้างยุ่งยาก

3.2 การสัมภาษณ์ (Interview) เป็นการเก็บข้อมูลโดยการสนทนาอย่างมีเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่เรากำหนดไว้ มีการจดบันทึกอย่างถูกต้อง สามารถแบ่งประเภทของการสัมภาษณ์ ดังนี้

3.2.1 การสัมภาษณ์เดี่ยวรายบุคคลหรือรายกลุ่ม (Individual or Group Interview) การสัมภาษณ์จะใช้วิธีการสนทนาเป็นส่วนตัวระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์

3.2.2 การสัมภาษณ์แบบมาตรฐาน (Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่มีอยู่ในระบบหรืออยู่ในแบบที่กำหนดไว้ คำตอบที่ให้จะต้องอยู่ในรูปใช่หรือไม่ใช่ เห็นด้วยหรือไม่ใช่ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น

3.2.3 การสัมภาษณ์แบบไม่เป็นมาตรฐาน (Unstructured Interview) เป็นวิธีการสัมภาษณ์ที่ไม่มีแบบกำหนดตายตัว หรือเป็นการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด โดยที่ผู้สัมภาษณ์ตั้งคำถามที่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดและความรู้สึก

3.3 แบบสอบถามและแบบสำรวจ (Questionnaire)

3.3.1 แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เครื่องมือวัดประเภทนี้เป็นการถามเรื่องราวต่างๆให้ผู้ตอบกาเครื่องหมาย เป็นคำถามประเภทถูกผิด โดยใช้การวัดความเที่ยงตรง 3 วิธี

- 1) ผู้ตอบให้ความร่วมมือในการทำหรือไม่
- 2) ผู้ตอบสามารถวินิจฉัยฉันทเองว่ามีหรือไม่มีสิ่งนั้นอย่างถูกต้องหรือไม่
- 3) รายการที่ถามมีครอบคลุมตามที่เขาต้องการจะตอบหรือไม่

3.3.2 แบบสำรวจ (Inventory) เครื่องมือคล้ายกับแบบตรวจสอบรายการ แต่ต่างกันที่แบบสำรวจมักถามเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ในแต่ละเรื่องจะมีคำถามหลายข้อเพื่อให้ครอบคลุม ตัวคำถามมักจะเป็นเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่สร้างขึ้นมาจากเองเพื่อให้ผู้ตอบนึกตาม

นอกจากนี้ยังเป็นคำถามที่เกี่ยวกับเรื่องความสนใจ เจตคติ หรือพฤติกรรม และคุณธรรมด้านต่างๆเป็นส่วนใหญ่ โดยการตอบมักจะใช้วิธีการกา หรือขีดเครื่องหมายเพียงอย่างเดียว

3.3.3 แบบสอบถาม (Questionnaire) เครื่องมือประเภทนี้คือคำถามต่างๆที่ต้องการให้ผู้ตอบกรอกหรือเขียนตอบ อาจจะเป็นแบบให้กรอกคำตอบเดียวหรือตอบยาวๆก็ได้ ซึ่งแบบตรวจสอบรายการ และแบบสำรวจจะถือว่าเป็นแบบสอบถามก็ได้ ลักษณะของสิ่งที่จะศึกษาทางด้านเจตคติ ความคิดเห็น และความสนใจ ซึ่งข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามจะช่วยให้เห็นภาพของผู้ตอบชัดเจนขึ้นว่ามีลักษณะอย่างไร ลักษณะแบบสอบถามจะประกอบด้วยการเก็บข้อมูล 2 ตอนคือ ข้อมูลที่ถามรายละเอียดส่วนตัว (Personal data) และข้อมูลที่เป็นความคิดเห็น (Opinionnaire) สามารถแบ่งรูปแบบของแบบสอบถามได้ดังนี้

1) แบบสอบถามประเภทปลายปิด (Closed Form) แบบสอบถามประเภทนี้มักจะมีข้อความและคำตอบให้ผู้ตอบเลือกตอบ ลักษณะคล้ายกับแบบทดสอบเลือกตอบ

2) แบบสอบถามประเภทปลายเปิด (Open Form) แบบสอบถามประเภทนี้ไม่กำหนดคำตอบ แต่จะเปิดให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นในการตอบอย่างอิสระ

3) แบบสอบถามประเภทรูปภาพ (Pictorial Form) แบบสอบถามประเภทนี้จะใช้รูปภาพแทนภาษา ดังนั้นรูปภาพจะต้องชัดเจน ข้อมูลจะเชื่อมั่นได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความชัดเจนของรูปภาพ เหมาะสำหรับผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นเด็กหรือผู้ที่อ่านหนังสือไม่ออก

3.4 มาตรการจัดอันดับหรือการจัดอันดับคุณภาพ (Rating Scale) เป็นเครื่องมือที่ใช้ประเมินค่าของสถานการณ์ หรือคุณลักษณะต่างๆที่ไม่สามารถวัดออกมาเป็นตัวเลขโดยตรงได้ แต่แปลงออกมาเป็นระดับต่างๆกันในลักษณะ ดีมาก ดี ปานกลาง ไม่ดี ไม่ดีเลย หรือเป็นระดับตัวเลข โดยเรียงค่า 5, 4, 3, 2, 1 ประเภทของการจัดอันดับคุณภาพตามของกิลฟอร์ด (Guilford, 1954) ส่วนใหญ่แบ่งเป็น 5 ประเภท

3.4.1 มาตรการจัดอันดับแบบบรรยาย (Descriptive Rating Scale) เป็นมาตราของการจัดอันดับในแต่ละระดับในรูปของการบรรยายทางภาษา แต่ละขั้นต้องเขียนคำบรรยายไว้ด้วย

3.4.2 มาตรการจัดอันดับแบบตัวเลข (Numerical Rating Scale) มาตราแบบนี้ทำขึ้นโดยให้รหัสตัวเลขสำหรับวัดลักษณะต่างๆ จัดขึ้นแทนคำบรรยาย

3.4.3 มาตรการจัดอันดับแบบกราฟ (Graphic Rating Scale) เป็นการจัดอันดับคุณภาพในแนวเส้นตรง จะอยู่ในแนวนอนหรือแนวตั้งก็ได้ แต่ที่นิยมคือในแนวนอน เวลาจัดอันดับก็ให้ทำเครื่องหมายลงบนเส้นตรง

3.4.4 มาตรการจัดอันดับแบบเปรียบเทียบ (Comparative Rating Scale) การจัดอันดับคุณภาพในรูปนี้มีเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วเอาสิ่งที่วัดมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ว่าแตกต่างกันเพียงใด

3.4.5 การจัดอันดับ (Ranking) การจัดอันดับคุณภาพประเภทนี้เป็นการเอาคุณลักษณะสิ่งที่จะจัดอันดับมาเปรียบเทียบกันโดยแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม จากนั้นจึงนำมาเปรียบเทียบและเรียงอันดับใหม่เฉพาะภายในกลุ่ม

3.5 แบบทดสอบ (Test) แบบทดสอบคือชุดของคำถามที่สร้างอย่างมีระบบ

4 สถิติ

4.1 ความหมายของสถิติ

สถิติ หรือ Statistics มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Status ซึ่งในระยะต้นของการใช้สถิตินั้นใช้ในการรวบรวมข้อมูลต่างๆเพื่อประโยชน์ในการบริหารของรัฐ (รศ. ดร.บุญเรียง ขจรศิลป์, 2539) สถิติ อาจมีความหมายได้ 2 ประการ คือ จำนวนหรือค่าที่คำนวณได้จากข้อมูลที่มีอยู่ หรือหมายถึงระเบียบวิธีการทางสถิติ ซึ่งประกอบด้วย การเก็บรวบรวมข้อมูล การนำเสนอข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความหมายของข้อมูล

4.2 ชนิดของสถิติ

4.2.1 พรรณาสถิติ (Descriptive Statistics) เป็นสถิติที่มุ่งศึกษา และอธิบายลักษณะต่างๆของกลุ่มประชากรเป้าหมาย โดยทำการรวบรวมข้อมูลจากทุกๆหน่วย หรือสมาชิกของประชากรเป้าหมาย และทำการสรุป และแปลความหมายของข้อมูลเฉพาะภายในกลุ่มของประชากรเป้าหมายเท่านั้น ไม่สรุปอ้างอิงไปยังกลุ่มอื่น

4.2.2 อนุมานสถิติ (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่ศึกษาและอธิบายลักษณะต่างๆของกลุ่มประชากรเป้าหมาย โดยทำการรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มประชากร ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง และสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลไปสู่กลุ่มประชากรเป้าหมายโดยใช้วิธีการประมาณค่า (Estimation) หรือการทดสอบสมมติฐาน (Testing Hypothesis)

1) สถิติพารามेटริก (Parametric Statistics) คืออนุมานสถิติในลักษณะที่เมื่อมีการอ้างอิงค่าสถิติ ซึ่งเป็นค่าที่คำนวณได้จากกลุ่มตัวอย่างกลับไปสู่พารามิเตอร์ ซึ่งเป็นค่าของกลุ่มประชากรนั้น จะมีการกำหนดลักษณะเฉพาะของค่าพารามิเตอร์ และการแจกแจงของกลุ่มประชากรที่สุ่มตัวอย่างมา ข้อมูลที่จะใช้สถิติพารามิเตอร์คำนวณได้นั้น อย่างน้อยต้องเป็นข้อมูลชนิดอันตรภาค (Interval Data) ข้อสรุปที่ได้จะมีความถูกต้อง แม่นยำเพียงใดขึ้นกับลักษณะของค่าพารามิเตอร์และการแจกแจงกลุ่มประชากร

2) สถิตินอนพารามेटริก (Nonparametric Statistics) คืออนุมานสถิติในลักษณะที่เมื่อมีการอ้างอิงค่าสถิติ ซึ่งเป็นค่าที่คำนวณได้จากกลุ่มตัวอย่างกลับไปสู่ค่าพารามิเตอร์ ไม่มีการกำหนดลักษณะเฉพาะของค่าพารามิเตอร์ การแจกแจงของกลุ่มประชากรของข้อมูลที่ได้รับการสุ่มตัวอย่างมาสามารถใช้วิเคราะห์ข้อมูลชนิดนามบัญญัติ (Nominal Data) และข้อมูลชนิดเรียงอันดับ (Ordinal Data) ได้ด้วย ดังนั้นสถิตินอนพารามิเตอร์คือทางเลือกอีกทางหนึ่งในการทดสอบสมมติฐานในกรณีที่ข้อมูลไม่ได้เป็นไปตามลักษณะ

4.3 สถิติที่ใช้ในการสังเคราะห์เชิงปริมาณ

การสังเคราะห์เชิงปริมาณเป็นการใช้สถิติที่มีอยู่ทั้งหมดเพื่อสรุปวิเคราะห์ผลวิจัยออกมาเพื่อให้ได้ข้อสรุปไปยังหัวข้ออื่นๆ (ศ.ดร.อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. 2527) โดยปกติสถิติที่นิยมใช้ในการสังเคราะห์เชิงปริมาณ ได้แก่ สถิติภาคบรรยาย (Descriptive Statistics) และภาคสรุปอ้างอิง (Inferential Statistics) ซึ่งได้แก่

4.3.1 การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (หรือมัชฌิมเลขคณิต) มัชฌิมเรขาคณิต มัชฌิมฮาร์โมนิก ฐานนิยม (Mode) และมัธยฐาน (Median)

4.3.2 การวัดการกระจาย ได้แก่ พิสัย (Range) ส่วนเบี่ยงเบนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความแปรปรวนและส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์

4.3.3 การแจกแจงความถี่ของข้อมูล ในที่นี้ได้แก่ การแจกแจงค่าสถิติของผลวิจัยซึ่งบรรยายโดยค่าความเบ้ (Skewness) ความโด่งแบน (Kurtosis) ของข้อมูล

4.3.4 การแปลงเป็นคะแนนมาตรฐาน (Standard Score)

4.3.5 การหาสหสัมพันธ์ ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การหาสหสัมพันธ์ของผลวิจัย

4.3.6 ความแปรปรวนร่วม

4.3.7 ความถดถอย

การประยุกต์สถิติเหล่านี้เข้ากับงานวิจัยต่างๆ ต่างจากการใช้สถิติในงานวิจัยแต่ละชิ้น เพราะเป็นการใช้สถิติที่มีความหมายต่างกันออกไป เช่น การหาค่าเฉลี่ยของผลวิจัย จะใช้สูตรเหมือนกัน แต่ต่างความหมายที่เป็นการเฉลี่ย

5 ข้อมูลเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

5.1 โครงสร้างการผลิตของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศไทย

อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปจัดเป็นส่วนหนึ่งของอุตสาหกรรมสิ่งทออยู่ในส่วนของอุตสาหกรรมปลายน้ำ ซึ่งอุตสาหกรรมสิ่งทอจะประกอบด้วยอุตสาหกรรมกลุ่มย่อยที่มีความสำคัญเกี่ยวเนื่องซึ่งกันและกันทั้งในด้านการผลิตและการค้า (วราพร วิริยะไชยกุล, 2547) สามารถจำแนกตามขั้นตอนการผลิตได้ดังนี้

5.1.1 อุตสาหกรรมขั้นต้น หรืออุตสาหกรรมต้นน้ำ (Upstream Industry) เป็นอุตสาหกรรมในการผลิตผลิตภัณฑ์หลัก 2 ประเภท ได้แก่ เส้นใยธรรมชาติ และเส้นใยประดิษฐ์ โดยใช้เครื่องจักรและเทคโนโลยีเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต จึงใช้เงินทุนสูงและมีการจ้างงานต่ำ (Capital Intensive) ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากอุตสาหกรรมนี้จะนำไปเป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมขั้นต่อไป คือ อุตสาหกรรมปั่นด้าย ทอผ้า หรืออุตสาหกรรมทำแหว อวน เป็นต้น+

5.1.2 อุตสาหกรรมขั้นกลาง หรืออุตสาหกรรมกลางน้ำ (Middlestream Industry) เป็นอุตสาหกรรมที่นำวัตถุดิบที่ผลิตได้จากอุตสาหกรรมขั้นต้นมาดำเนินการผลิตต่อเนื่องเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ มีกระบวนการผลิตที่ประกอบด้วย การปั่นด้าย การทอผ้า การฟอก ย้อม พิมพ์ และการแต่งสำเร็จ

อาศัยวัตถุดิบจากอุตสาหกรรมสิ่งทอขั้นต้นมาผ่านกระบวนการผลิตเป็นผลิตภัณฑ์เส้นด้าย และผ้าผืน ซึ่งการผลิตสามารถเลือกใช้เทคโนโลยีระดับสูงหรือเน้นการใช้แรงงานก็ได้

5.1.3 อุตสาหกรรมขั้นปลาย หรืออุตสาหกรรมปลายน้ำ (Downstream Industry) เป็นอุตสาหกรรมในกระบวนการผลิตขั้นสุดท้ายของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ใช้แรงงานเป็นปัจจัยสำคัญในการผลิต ประกอบด้วยการผลิตเครื่องนุ่งห่ม และสิ่งทอประเภทอื่นๆ เช่น พรหม ผลิตภัณฑ์ปานและปอ เป็นต้น แต่สินค้าที่สำคัญและมีบทบาทมากที่สุดคือ เสื้อผ้าสำเร็จรูป

ความเชื่อมโยงของโครงสร้างของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปทั้ง 3 ระดับที่นิยมเรียก อุตสาหกรรมต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ มีการกล่าวถึงในวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยเรื่องต่าง ๆ นั้น เป็นความหมายที่สามารถทำให้เข้าใจได้ตรงกัน และมีความเกี่ยวข้อง กับกระบวนการต่างๆ ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของไทยเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากข้อสรุป ผลการวิจัยของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโซ่อุปทาน หรือการจัดการในกระบวนการต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย

5.2 ขนาดของโรงงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป

วราพร วิริยะไชยกุล (2547) กล่าวถึงเกณฑ์การแบ่งขนาดโรงงานอุตสาหกรรมตามที่กรม โรงงาน กระทรวงอุตสาหกรรมกำหนด มีเกณฑ์การแบ่งอยู่ 2 เกณฑ์ คือ แบ่งตามจำนวนเงินลงทุน หรือแบ่งตามจำนวนคนงานที่มีอยู่ในโรงงานนั้น โดยแบ่งขนาดของโรงงานออกเป็น 3 ขนาด ดังนี้

5.2.1 โรงงานขนาดเล็ก (Small Industry) มีข้อกำหนดตามเกณฑ์การแบ่งขนาดโรงงาน ไว้ ดังนี้ คือ หากใช้จำนวนคนงานเป็นเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของโรงงาน พบว่า โรงงานขนาดเล็ก จะต้องมีจำนวนคนงานไม่น้อยกว่า 50 คน หรือหากใช้เกณฑ์การแบ่งขนาดโรงงานโดยใช้งบลงทุนนั้น โรงงานขนาดเล็กจะต้องมีเงินลงทุนน้อยกว่า 50 ล้านบาท

5.2.2 โรงงานขนาดกลาง (Medium Industry) มีการกำหนดเกณฑ์การแบ่งขนาด โรงงาน โดยถ้าใช้จำนวนคนงานเป็นเกณฑ์ในการแบ่งขนาด พบว่า โรงงานขนาดกลางนั้นต้องมีคนงาน ตั้งแต่ 50 ถึง 200 คน หรือหากใช้เกณฑ์การแบ่งขนาดโรงงานโดยใช้งบลงทุนนั้น โรงงานขนาดเล็ก จะต้องมีเงินลงทุนเริ่มตั้งแต่ 50 ถึง 200 ล้านบาท

5.2.3 โรงงานขนาดใหญ่ (Lager Industry) มีข้อกำหนดตามเกณฑ์การแบ่งขนาดโรงงาน ไว้ คือ หากใช้จำนวนคนงานเป็นเกณฑ์ในการแบ่งขนาดของโรงงาน พบว่า โรงงานขนาดใหญ่จะต้องมี จำนวนคนงานมากกว่า 200 คน หรือใช้เกณฑ์การแบ่งขนาดโรงงานโดยใช้งบลงทุนนั้น โรงงานที่จะจัด ว่าเป็นโรงงานขนาดใหญ่จะต้องเป็นโรงงานที่มีเงินลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

1 วิธีดำเนินการ

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 – 2553 จำนวน 49 เรื่อง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และสรุปภาพรวมขององค์ความรู้ที่ได้จากข้อค้นพบและข้อเสนอแนะของการวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1.1 ศึกษาข้อมูล เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 กำหนดกลุ่มประชากร คือ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี 2544 – 2554

1.3 กำหนดวิธีการสังเคราะห์โดยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

1.4 ดำเนินการสร้างเครื่องมือในการเก็บข้อมูล

1.4.1 กำหนดประเด็นในการสังเคราะห์งานวิจัย โดยเลือกประเด็นที่เกี่ยวข้องในด้านข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิจัย

1.4.2 สร้างแบบบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัย

1.4.3 ทดลองทำการบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัย จำนวน 5 เรื่อง ตามแบบบันทึกที่สร้างขึ้นเพื่อดูความครบถ้วนและความถูกต้องของประเด็นเนื้อหา

1.4.4 ปรับปรุงแก้ไขแบบบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัยก่อนนำไปใช้บันทึกงานวิจัยต่อไป

1.5 ดำเนินการเก็บข้อมูล

1.5.1 สืบค้นรายชื่องานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มที่ตีพิมพ์เผยแพร่ระหว่างปี 2544-2554 จากหอสมุดแห่งชาติ สำนักหอสมุด สถาบันวิทยบริการของสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาและหน่วยงานภาครัฐและเอกชน รวมถึงฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย (ThaiLis) และ e-Library ของสถาบัน การศึกษา ระดับอุดมศึกษา และหน่วยงานภาครัฐและเอกชน

1.5.2 รวบรวมรายชื่อและสำรวจว่ามีรูปเล่มหรือรายละเอียดของงานวิจัยเพื่อใช้ในการศึกษาหรือไม่

1.5.3 ดำเนินการสืบค้นและสำเนาข้อมูล

1.5.4 อ่านรายละเอียด บันทึกข้อมูลลงในแบบบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6 วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล โดยนำแบบบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัยที่บันทึกข้อมูล แล้วมาแจกแจงตามประเด็น รวบรวมเป็นหมวดหมู่ วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้การแจกแจงความถี่ และ คำนวณค่าสถิติร้อยละของการสังเคราะห์งานวิจัย ตามประเด็นที่ 1 (ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย) และ ประเด็นที่ 2 (วิธีดำเนินการวิจัย) ส่วนประเด็นที่ 3 (ผลการวิจัย) ใช้การสังเคราะห์เชิงคุณลักษณะหรือเชิง คุณภาพด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา นำมาเรียบเรียงสาระสำคัญของข้อค้นพบ สรุปเนื้อหาตามประเด็นที่ ได้จากผลงานวิจัย

1.7 จัดทำรูปเล่มรายงานฉบับสมบูรณ์ โดยนำเสนอผลการวิจัยในรูปแบบตารางและความ เรียง

1.8 สรุปผลและรายงาน

2 เครื่องมือการวิจัย

แบบบันทึกการวิจัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิด และวิธีการสังเคราะห์งานวิจัย ตามประเภท ของงานวิจัยในลักษณะต่าง ๆ ตามที่ รศ.ดร.รวิวรรณ ชินะตระกูล. 2540 ระบุในวิจัยทางการศึกษา และ ประยุกต์จากแบบบันทึกของ ผศ.ดร.อังศินันท์ อินทรกำแหง (2551) ; ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภาวดี โพธิ ยะราช และคณะ. (2551). โดยมีขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือดังนี้

2.1 ศึกษารายการวิจัยสังเคราะห์งานวิจัยเรื่องต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจแนวทางการสร้าง เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมทั้งกำหนดประเด็นที่จะเก็บข้อมูลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ของการวิจัย

2.2 สร้างแบบเก็บข้อมูลให้ครอบคลุมประเด็นที่ทำการสังเคราะห์

2.3 นำเครื่องมือมาทดลองใช้เก็บรวบรวมข้อมูล วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และรายงานวิจัยจาก แหล่งข้อมูล

2.4 ปรับปรุง เพิ่มเติม และแก้ไขเครื่องมือที่ใช้ในการบันทึกข้อมูล

3 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์เนื้อหา ใช้การพรรณนา และการรายงานเป็นตัวเลข จำนวนและร้อยละ

บทที่ 4

ผลการสังเคราะห์งานวิจัย

คณะผู้วิจัยโครงการวิจัย เรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ได้ทำการรวบรวม วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่มีการศึกษาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม หรือเสื้อผ้าสำเร็จรูป ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2553 จากฐานข้อมูลงานวิจัยและวิทยานิพนธ์ ThaiLIS รวมจำนวน 49 เรื่อง จากมหาวิทยาลัย หน่วยงานของรัฐ และหน่วยงานเอกชน จำนวน 21 แห่ง ดังนี้

1. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
3. มหาวิทยาลัยศิลปากร
4. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
5. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. มหาวิทยาลัยมหิดล
7. มหาวิทยาลัยรามคำแหง
8. มหาวิทยาลัยขอนแก่น
9. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
10. มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
11. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
12. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี
13. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ
14. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
15. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
16. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
17. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
18. มหาวิทยาลัยบูรพา
19. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
20. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี
21. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

1.1 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมเครื่องแต่งกาย ของแต่ละมหาวิทยาลัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2553 จำแนกตามปีที่มีการจัดทำ

ในการจำแนกวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม รวมทั้งสิ้น 49 เรื่อง โดยแยกเป็นจำนวนปีที่มีการจัดทำของแต่ละสถาบัน พบว่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ความสำคัญกับการศึกษาค้นคว้าด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มมากที่สุด จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.33 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มีจำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.29 โดยมีการศึกษาด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในปี พ.ศ. 2550 มากกว่าในปีอื่นๆ เนื่องจากเป็นช่วงที่มีการเปิดการค้าเสรีมา 2 ปีโดยประมาณ ซึ่งนับว่าการปรับตัวของสถานประกอบการด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มลงตัวมากขึ้น ทำให้นักวิจัยสามารถศึกษา และรับทราบข้อมูลต่าง ๆ ได้ชัดเจน เมื่อเทียบกับช่วงแรกของการปรับตัวเข้ากับการเปิดเสรีทางการค้า รวมทั้งสามารถเข้าไปให้การช่วยเหลือสถานประกอบการในการวางแผน จัดการระบบเพื่อให้ตอบสนองกับความต้องการของลูกค้าจากการเปิดเสรีการค้าได้สะดวกยิ่งขึ้น

ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในระยะเวลาปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2553 พบว่า ช่วงที่มีจำนวนงานวิจัยรวมมากที่สุดเป็นช่วง ปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.33 เนื่องจากความต้องการของผู้วิจัยในการศึกษาแนวทางการปรับตัวของสถานประกอบการเพื่อรองรับการเปิดการค้าเสรีในปี พ.ศ. 2548 ภายหลังจากการเปิดการค้าเสรี สถาบันการศึกษาต่าง ๆ เริ่มให้ความสนใจมากขึ้นดังจะเห็นได้จากตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามปีที่มีการจัดทำ

	มหาวิทยาลัย/หน่วยงาน	ปี พ.ศ.											รวม (เรื่อง)	ร้อยละ
		2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553		
1	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	-	-	-	-	-	2	1	4	-	-	1	8	16.33
2	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	1	-	1	-	-	-	1	-	-	-	1	4	8.16
3	มหาวิทยาลัยศิลปากร	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	1	2.04
4	มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	-	-	-	-	2	-	-	-	-	-	-	2	4.08
5	มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	1	2.04
6	มหาวิทยาลัยมหิดล	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	1	2.04
7	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	-	-	1	1	1	-	-	-	1	-	-	4	8.16
8	มหาวิทยาลัยขอนแก่น	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	2.04
9	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	-	-	-	-	2	1	-	-	-	-	1	4	8.16
10	มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	2.04
11	สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	1	2.04
12	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี	-	-	-	-	-	2	-	-	-	-	-	2	4.08
13	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ	2	-	1	-	2	-	1	-	1	-	-	7	14.29
14	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	1	2.04
15	มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	2.04
16	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช	-	-	-	1	-	-	-	-	1	1	-	3	6.12
17	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	-	-	-	-	-	1	-	-	1	-	-	2	4.08
18	มหาวิทยาลัยบูรพา	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	2.04
19	มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	2.04
20	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	-	1	2.04
21	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	1	2	4.08
รวม		3	0	4	2	7	8	4	7	6	3	5	49	100.00
ร้อยละ		6.12	0.00	8.16	4.08	14.29	16.33	8.16	14.29	12.24	6.12	10.20	100.00	

1.2 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่แบ่งตามชื่อปริญญาและสาขาวิชา

การจำแนกตามกลุ่มชื่อปริญญาและสาขาวิชาพบว่า สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ : วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วศ.ม.) มีจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยมากที่สุด คือ 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.57 รองลงมาคือ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.) จำนวน 6 เรื่อง วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระและงานวิจัยในสาขาวิชาบริหารธุรกิจ : บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.24 และ 12.24 ตามลำดับดังตารางที่ 2 เห็นได้ว่าทั้ง 3 สาขามีความเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอย่างมาก ตั้งแต่การวางแผนในกระบวนการผลิตของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ การจัดการภายในและภายนอกองค์กรจากผลการศึกษาในวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของสาขาวิชาบริหารธุรกิจ รวมไปถึงวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ที่มีการศึกษาถึงแนวโน้มสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่อธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

ตารางที่ 2 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของแต่ละมหาวิทยาลัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามกลุ่มชื่อปริญญาและสาขาวิชา

กลุ่มชื่อปริญญา/สาขาวิชา		ปี พ.ศ.											รวม	ร้อยละ
		2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553		
1	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)	-	-	1	-	-	1	-	-	1	1	1	5	10.20
2	วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วท.ม.)	-	-	1	-	1	2	-	-	-	-	-	4	8.16
3	ปริญญาสำหรับวิชาชีพ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0	0.00
	สาขาวิชาการบัญชี : บัญชีมหาบัณฑิต (บช.ม.)	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	2	4.08
	สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ : วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วศ.ม.)	1	-	1	-	1	3	2	5	-	-	1	14	28.57
	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต (ค.อ.ม.)	1	-	-	-	2	-	1	-	-	-	-	4	8.16
	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต (ป.ร.ด.)	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	2.04
	ปริญญาสำหรับศาสตรในลักษณะเชิงวิชาชีพหรือกึ่งวิชาชีพ	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	0	0.00
	สาขาวิชาบริหารธุรกิจ : บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.)	-	-	-	1	1	-	-	1	3	-	-	6	12.24
	สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ: รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.)	-	-	-	-	-	1	-	-	-	-	-	1	2.04
	สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.)	-	-	-	1	2	1	-	1	-	-	1	6	12.24
	สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ : สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต (สส.ม.)	-	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	1	2.04
	สาขาวิชานิติศาสตร์ : วาสตรศาสตรมหาบัณฑิต (ว.ม.)	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	2.04
	สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ : สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต (ส.ม.)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	2.04
5	อื่น ๆ	-	-	-	-	-	-	1	-	-	1	1	3	6.12
	รวม	3	0	4	2	7	8	4	7	6	3	5	49	100.00
	ร้อยละ	6.12	0.00	8.16	4.08	14.29	16.33	8.16	14.29	12.24	6.12	10.20	100.00	

1.3 จำนวนของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัย ที่จัดประเภทตามวิธีการเก็บข้อมูล

จากการศึกษารวบรวมผลงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ที่จัดประเภทตามวิธีการเก็บข้อมูลของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในแต่ละปีที่มีการจัดทำพบว่าการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามหรือแบบสำรวจเป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่ได้รับความนิยมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.06 เมื่อพิจารณารายการวิธีการเก็บข้อมูลแล้ว สามารถสรุปได้ดังนี้

การเก็บข้อมูลจากการรวบรวมเอกสารทางวิชาการ พบว่า ปี พ.ศ. 2548 และ พ.ศ. 2550 เป็นปีที่มีการจัดทำวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยโดยใช้วิธีศึกษาและวิเคราะห์จากเอกสารมากที่สุด คือ ปีละ 5 เรื่อง รองลงมาคือปี พ.ศ. 2549 ที่มีการเก็บข้อมูลจากเอกสารจำนวน 2 เรื่อง

การเก็บข้อมูลโดยการสังเกต และทำการบันทึกผล พบว่า ปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีดังกล่าวนี้มากที่สุด จำนวน 3 เรื่อง รองลงมาคือปี พ.ศ. 2550 จำนวน 2 เรื่อง

การเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ พบว่าปี พ.ศ. 2548 เป็นปีที่วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยใช้การสัมภาษณ์มากที่สุด จำนวน 4 เรื่อง รองลงมาคือปี พ.ศ. 2545 ปี พ.ศ. 2547 และปี พ.ศ. 2552 ที่มีจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยปีละ 2 เรื่อง

การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามหรือแบบสำรวจ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยปี พ.ศ. 2547 มีการเก็บข้อมูลด้วยวิธีดังกล่าวมากที่สุด จำนวน 6 เรื่อง รองลงมาคือปี พ.ศ. 2551 จำนวน 5 เรื่อง

การเก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบ พบเพียง 1 เรื่อง ซึ่งเป็นวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่มีการจัดทำในปี พ.ศ. 2552 และการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบประเมิน พบวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่จัดทำในปี พ.ศ. 2551 และปี พ.ศ. 2552 ปีละ 1 เรื่อง

ตารางที่ 3 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543-2553 จำแนกตามวิธีการเก็บข้อมูล

ปี	ข้อมูลทุติยภูมิ	การสังเกต	การสัมภาษณ์	แบบสอบถาม/ แบบสำรวจ	แบบทดสอบ	แบบประเมิน	อื่นๆ
2543	-	1	1	2	-	-	1
2545	1	1	2	3	-	-	1
2546	1	-	-	2	-	-	-
2547	1	-	2	6	-	-	2
2548	5	3	4	3	-	-	1
2549	2	-	1	2	-	-	2
2550	5	2	1	-	-	-	5
2551	1	-	1	5	-	1	-
2552	1	1	2	2	1	1	-
2553	1	-	1	1	-	-	-
จำนวน	18	8	15	26	1	2	12
ร้อยละ*	36.73	16.33	30.61	53.06	2.04	4.08	24.49

* จากจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัย จำนวน 49 เรื่อง

ตารางที่ 4 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในระหว่างปี พ.ศ. 2543 - 2553 จำแนกตามวิธีการเก็บข้อมูลของแต่ละชื่อปริญญาและสาขาวิชา

ปริญญา	ข้อมูล ทุติยภูมิ	การ สังเกต	การ สัมภาษณ์	แบบสอบถาม /แบบสำรวจ	แบบ ทดสอบ	แบบ ประเมิน	อื่นๆ
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.)	2	-	1	3	-	-	-
วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต (วท.ม.)	1	1	1	2	-	-	-
สาขาวิชาการบัญชี : บัญชีมหาบัณฑิต (บช.ม.)	-	-	-	2	-	-	-
สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ :							
วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วศ.ม.)	8	5	5	1	-	-	10
ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต (ค.อ.ม.)	-	-	2	4	-	-	-
ครุศาสตร์อุตสาหกรรมดุสิตบัณฑิต (ป.ร.ด.)	1	-	-	1	-	1	-
สาขาวิชาบริหารธุรกิจ :							
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.)	1	-	1	4	-	-	-
สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ:	-	-	1	1	-	-	-
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (รป.ม.)	-	-	-	-	-	-	-
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ :							
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.)	5	-	-	2	-	-	-
สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ :							
สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต (สส.ม.)	-	-	1	1	-	-	-
สาขาวิชานิติศาสตร์ :							
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (ว.ม.)	-	1	1	1	-	-	-
สาขาวิชาสาธารณสุขศาสตร์ :							
สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต (ส.ม.)	-	-	-	1	1	1	-
อื่นๆ	2	1	2	-	-	-	1
จำนวน	20	8	15	23	1	2	11
ร้อยละ*	40.82	16.33	30.61	46.94	2.04	4.08	22.45

* จากจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัย จำนวน 49 เรื่อง

เมื่อพิจารณาวิธีการเก็บข้อมูลตามชื่อปริญญาและสาขาวิชา ดังตารางที่ 4 พบว่าวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยส่วนใหญ่นิยมใช้แบบสำรวจหรือแบบสอบถามในการเก็บข้อมูล

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์มีการเก็บรวบรวมข้อมูลในลักษณะอื่น ๆ จำนวน 10 เรื่อง โดยเป็นลักษณะของการออกแบบระบบและนำระบบไปทดสอบการใช้งานในโรงงานที่เป็นกรณีศึกษา รองลงมาเป็นการศึกษาจากการใช้ข้อมูลทุติยภูมิ จำนวน 8 เรื่อง ซึ่งวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยของสาขาดังกล่าวนี้อาศัยการศึกษาข้อมูลทุติยภูมิ เพื่อนำไปจัดทำระบบและนำมาทดสอบการใช้งาน

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ใช้การศึกษาข้อมูลทุติยภูมิในการวิเคราะห์ข้อมูลมากที่สุด จำนวน 5 เรื่อง

2 การดำเนินการวิจัย

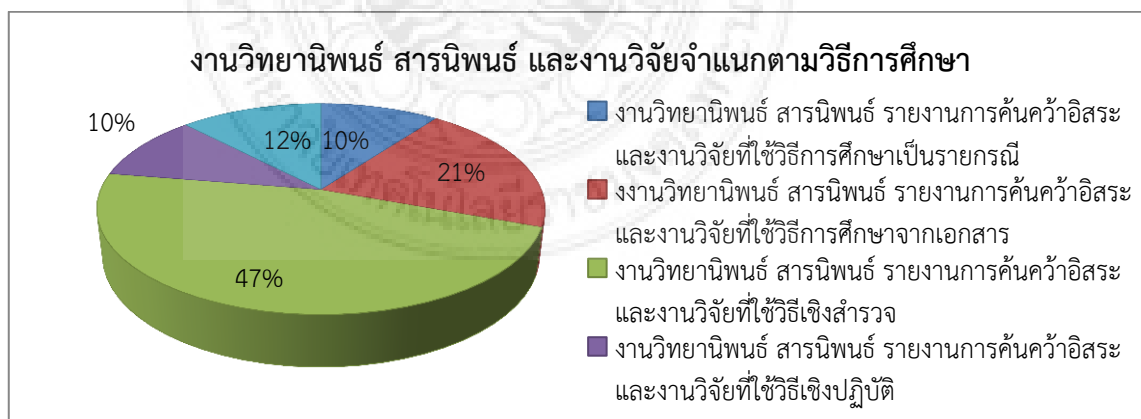
2.1 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามระดับของการควบคุม

จากการศึกษาของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ ตามแต่ละประเภทให้มีความชัดเจนและตรงตามวัตถุประสงค์ในการสังเคราะห์เพื่อสรุปองค์ความรู้ สามารถจัดรูปแบบของวิธีการดำเนินการวิจัย ตามระดับของการควบคุม แบ่งได้เป็น 5 ประเภท (รศ.ดร.รวีวรรณ ชินะตระกูล, 2540) โดยงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงสำรวจ มีจำนวนมากที่สุด คือ 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 46.94 รองลงมา คือ งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงทดลอง มีจำนวน 10 เรื่อง และ 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20.41 และ 12.24 ตามลำดับ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามระดับของการควบคุม

	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	จำนวน	ร้อยละ
งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาเป็นรายกรณี	-	-	-	-	-	2	-	-	1	2	-	5	10.20
งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาจากเอกสาร	-	-	1	1	1	1	2	1	-	-	3	10	20.41
งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงสำรวจ	2	-	2	1	6	2	2	1	5	1	1	23	46.94
งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงปฏิบัติ	1	-	1	-	-	1	-	2	-	-	-	5	10.20
งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงทดลอง	-	-	-	-	-	2	1	3	-	-	-	6	12.24

แผนภูมิที่ 3 ร้อยละของจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามระดับของการควบคุม

2.1.1 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาเป็น
 รายการ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

การศึกษาผลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป อำเภอครบุรี จังหวัด
 นครราชสีมา ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6 (ภากร เนาวรัตน์กิตติกุล, 2548)

การปรับปรุงกระบวนการเพื่อลดเวลาในการส่งมอบสินค้าของอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
 สำเร็จรูป กรณีศึกษาบริษัท ไทยคานาตะ จำกัด (ชวรัตน์ พัวศรีพันธุ์, 2548)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในอุตสาหกรรมผ้าไหมไทย
 กรณีศึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ผ้าไหมไทย (รัตจิราภรณ์ นันทวรารักษ์ และ
 กาญจนา กาญจนสุนทร, 2551)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันมลพิษทางอากาศของพนักงานโรงงาน
 อุตสาหกรรมเสื้อผ้า จังหวัดชัยภูมิ (กนกวรรณ เจริญ, 2552)

การศึกษากระบวนการทำงานของโรงงานเสื้อผ้าอุตสาหกรรม : กรณีศึกษา บริษัท
 บุติคินิวซิติ จำกัด (มหาชน) (อัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ, 2552)

2.1.2 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีการศึกษาจาก
 เอกสาร จำนวน 10 เรื่อง

แนวโน้มตลาดและการวางกลยุทธ์เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
 สำเร็จรูปไทย (อรุณี อาชวพงษ์สวัสดิ์, 2545)

การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศ
 ไทย (ศรียุทธ วิฑูรธีรพงศ์, 2546)

อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทย ภายหลังปี 2547 (จันทนีย์ จันทศรี, 2547)

การวิเคราะห์ที่ตั้งอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มสำเร็จรูปในภาคกลางของประเทศไทย
 (ยศวรร สุมาลัยโรจน์, 2548)

การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเด็กอ่อนเพื่อ
 การส่งออก (รักษพล พิษมงคล, 2549)

การพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจโซ่อุปทาน (รศ.ดร.รุธิร์ พนมยงค์, ปรัชญา ประกอบกิจ
 และศิริรัตน์ อยู่นาค, 2549)

การศึกษาการส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยไปสหรัฐอเมริกา :
กรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดนีเซีย
(วิริญญา วิวัฒน์ชะชัยแสง, 2550)

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการส่งออกของเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยยังประเทศ
สหรัฐอเมริกา (มนัสวี เพ็ชรศิริ, 2553)

โครงการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมของภาควิชาชีพวิศวกรรมอุตสาหกรรมระบบสนับสนุนการ
รับคำสั่งซื้อและวางแผนการผลิตสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เจริญ บุญดีสกุลโชค, 2553)

ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทย
เปรียบเทียบกับประเทศจีน ในกรณีศึกษา (จิตตินันท์ ลีเรือง, 2553)

2.1.3 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงสำรวจ จำนวน 23 เรื่อง

การพัฒนาบุคลากรของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (วรพล พนมสุวรรณ, 2543)

ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับโครงการฝึกอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำ การจัดทำระบบ
บริหารคุณภาพตาม ISO 9000 ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
(นพดล จรรยาพิชัย, 2543)

คุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม : ศึกษาเปรียบเทียบ
ในสถานประกอบการธุรกิจที่ได้รับรองมาตรฐาน ISO 9000 กับบริษัทที่ไม่ได้รับรอง
มาตรฐาน ISO 9000 (บุบผา สุขแก้ว, 2545)

การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของวิทยากรภายนอกตามทัศนะของคณะกรรมการ
และเจ้าหน้าที่จัดฝึกอบรมมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย
(สุรเดช ชูพินิจรอบคอบ, 2545)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของผู้บริหาร : กรณีธุรกิจ
อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อการส่งออก (ณัฐริญาณ์ วิทยานรากุล, 2546)

สาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณการส่งออกในธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป
(ศิริพร โรจน์พิทักษ์กุล, 2547)

การศึกษาความพร้อมในการใช้การจัดการโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป
(วรภาพ วิริยะไชยกุล, 2547)

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาผ้าและเครื่องแต่งกายสำหรับอุตสาหกรรม
เสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร (สมชิต รัตนอุดม, 2547)

ความต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อการบริหารอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในอำเภอ
กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร (นิศากร นครพิน, 2547)

มาตรการและความต้องการในการปรับตัวของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยเพื่อ
เตรียมพร้อมกรณีเปิดตลาดเสรีสิ่งทอ ปี 2548 ตามทัศนคติของผู้ประกอบการ
(สินอัปสร กำแพงทอง, 2547)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าพื้นเมือง (ปรารณา ลาภอดิศร, 2547)

การลงทุนโดยตรงและความได้เปรียบเชิงแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของ
ไทยในลาวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (วันวรรษ ชุนจำรัส,
2548)

ปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในประเทศ
ไทย (วิวัฒน์ เหมพรรณไพเราะ, 2548)

การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเด็กก่อนเพื่อ
การส่งออก (รักษพล พิษมงคล, 2549)

การศึกษาต้นทุนโลจิสติกส์และบทบาทเทคโนโลยีสารสนเทศในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
สำเร็จรูปขนาดกลางขึ้นไป (มณฑลีย์ บัวรุ่ง และ ดวงพรรณ กริชชาญชัย, 2549)

ปัจจัยและการปฏิบัติงานตามแผนกลยุทธ์ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของผู้ประกอบการ
ส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูป (จรรยาภรณ์ พรหมคุณ, 2550)

สภาพปัญหาในการดำเนินงานธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร
(กาญจนา เหลืองวัฒนกุล, 2551)

การศึกษาความพร้อมการใช้โซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขต
กรุงเทพมหานคร (อรพินท์ คงคาเย็น, 2551)

ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในองค์การที่มีต่อความพึงพอใจในการทำงานและผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายในประเทศไทย
(ฐนตม ราศรีรัตน์, 2551)

การพัฒนามาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อกำหนดคุณวุฒิวิชาชีพ
(มนต์ชัย ควรรนิยม, 2551)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกผู้ให้บริการด้านขนส่งของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล (นริสรา ชันวีวิทย, 2551)

การศึกษาความต้องการในการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อการส่งออก (ปณิธาน ศรีบุญเรือง, 2552)

การนำการบัญชีบริหารไปใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย (กชกร สันตินาราพันธุ์, 2553)

การเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าเสื้อผ้าในการผลิตเสื้อผ้าแฟชั่นแบรนด์และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
(อัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ, 2553)

2.1.4 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงปฏิบัติ จำนวน 5 เรื่อง

การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตด้วยวิธีการมอบหมายงานเพื่อการสมดุลบนสายการผลิต กรณีศึกษาอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (นิพนธ์ บุญปสาท, 2543)

การศึกษาแนวทางการกำหนดเวลามาตรฐานการทำงานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (อารียา ตงสาลี และชัยพร วงศ์พิศาล, 2545)

การปรับปรุงประสิทธิภาพของการส่งมอบงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (ภาณุมาศ พรหมมาศ, 2548)

การวางแผนการบำรุงรักษาเชิงป้องกันสำหรับเครื่องจักรงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (สุพลเชษฐ์ เพ็ชรรัตน์, 2550)

การเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รักศักดิ์ หิรัญญะสิริ, 2550)

2.1.5 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงทดลอง
จำนวน 6 เรื่อง

การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการตัดและกระบวนการเก็บ
รายละเอียดของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (สำเร็จ ปัญญาคุณากร, 2548)

การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการเย็บของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(สุดารัตน์ เฟื่องวิทยากุล, 2548)

การออกแบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการผลิตในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(วีรพันธ์ จีงเกียรติขจร, 2549)

การออกแบบการวางแผนการวางแผนตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(วราภรณ์ หมู่เฮง, 2550)

การออกแบบระบบวางแผนและควบคุมการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรม
เครื่องนุ่งห่ม (ภิรพล ทำเสมอดี, 2550)

การออกแบบระบบการหาค่าเวลามาตรฐานของขั้นตอนการปูผ้า และการตัดใน
อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รุ่งนภา แสงเพ็ง, 2550)

2.2 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยแบ่งตามกลุ่มตัวอย่างที่
ทำการศึกษา

ตารางที่ 6 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตาม
กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา

กลุ่มตัวอย่าง	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	รวม	ร้อยละ
เจ้าของ/ผจก.	2	0	2	1	3	1	1	1	1	2	1	15	30.61
หัวหน้างาน	1	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	3	6.12
พนักงาน	1	0	1	0	0	1	0	1	3	1	1	9	18.37
โรงงานตัวอย่าง	0	0	1	0	3	5	3	4	1	2	1	20	40.82
ผู้เกี่ยวข้อง	0	0	1	0	1	2	0	1	0	0	0	5	10.2
สถาบันการศึกษา	0	0	0	0	0	2	1	1	0	0	0	4	8.16
อื่นๆ	0	0	0	1	1	0	0	2	0	0	2	6	12.24

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัย ที่ทำการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับโรงงานตัวอย่างมีจำนวนมากที่สุด คือ 20 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40.82 รองลงมาคือ งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำการศึกษา กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ จำนวน 15 เรื่อง และการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็น พนักงาน จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.61 และ 18.37 ตามลำดับ งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำศึกษากลุ่มเป้าหมายในระดับหัวหน้างานมีจำนวนน้อย ที่สุด คือ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.12

2.2.1 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ จำนวน 15 เรื่อง

งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำการศึกษาโดยใช้ กลุ่มเป้าหมายเป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการที่พบ มีทั้งการศึกษาจากเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ เพียงกลุ่มเดียว และการศึกษาข้อมูลจากเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการและกลุ่มเป้าหมายกลุ่มอื่นภายใน อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มอีกด้วย สามารถแบ่งได้ดังนี้

1) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการเพียงกลุ่มเดียว มีจำนวน 7 เรื่อง ดังนี้

ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับโครงการฝึกอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำ การจัดทำระบบ บริหารคุณภาพตาม ISO 9000 ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (นพดล จรรยาพิชัย, 2543)

แนวโน้มตลาดและการวางกลยุทธ์เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้า สำเร็จรูปไทย (อรุณี อาชวพงษ์สวัสดิ์, 2545)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของผู้บริหาร: กรณีธุรกิจ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อการส่งออก (ณัฐริชญาน์ วิทยานารากุล, 2546)

มาตรการและความต้องการในการปรับตัวของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยเพื่อ เตรียมพร้อมกรณีเปิดตลาดเสรีสิ่งทอ ปี 2548 ตามทัศนคติของผู้ประกอบการ (สินอัปสร กำแพงทอง, 2547)

ปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย (วิวัฒน์ เหมพรรณไพเราะ, 2548)

การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเด็กก่อนเพื่อ การส่งออก (รักษพล พิษมงคล, 2549)

สภาพปัญหาในการดำเนินงานธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร
(กาญจนา เหลืองวัฒนกุล, 2551)

2) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ และหัวหน้างาน มีจำนวน 2 เรื่อง

การพัฒนาบุคลากรของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (วรพล พนมสุวรรณ, 2543)

ความต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อการบริหารอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในอำเภอ
กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร (นิศากร นครพิน, 2547)

3) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ และพนักงาน มีจำนวน 1 เรื่อง

คุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม : ศึกษาเปรียบเทียบ
ในสถานประกอบการธุรกิจที่ได้รับรองมาตรฐาน ISO 9000 กับบริษัทที่ไม่ได้รับรอง
มาตรฐาน ISO 9000 (บุบผา สุกแก้ว, 2545)

4) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ และผู้ที่เกี่ยวข้อง มีจำนวน 1 เรื่อง

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาผ้าและเครื่องแต่งกายสำหรับ อุตสาหกรรม
เสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร (สมชิต รัตนอุดม, 2547)

5) กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ และโรงงานตัวอย่างมีจำนวน 4 เรื่อง

ปัจจัยและการปฏิบัติงานตามแผนกลยุทธ์ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของผู้ประกอบการ
ส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูป (จรรยาภรณ์ พรหมคุณ, 2550)

การศึกษากระบวนการทำงานของโรงงานเสื้อผ้าอุตสาหกรรม : กรณีศึกษาบริษัท บุติคนิว
ซิติ จำกัด (มหาชน) (อัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ, 2552)

การศึกษาความต้องการในการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อการ
ส่งออก (ปณิธาน ศรีบุญเรือง, 2552)

การเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าเสื้อผ้าในการผลิตเสื้อผ้าแฟชั่นแบ
รด์และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
(อัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ, 2553)

2.2.2 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นหัวหน้างาน

จำนวนงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำการศึกษาดำเนินการโดยใช้กลุ่มเป้าหมายเป็นหัวหน้างานที่ปรากฏในตารางที่ 6 ที่พบจำนวน 3 เรื่องนั้นเป็นงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำการศึกษาดำเนินการโดยใช้กลุ่มเป้าหมายเป็นหัวหน้างานเพียงอย่างเดียว มีจำนวน 1 เรื่อง คือ เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกผู้ให้บริการด้านขนส่งของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล (นริศรา ชันธีวิทย์, 2551) ทั้งนี้ งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยอีก 2 เรื่องที่กล่าวถึงนั้นเป็นการศึกษากลุ่มเป้าหมายในระดับหัวหน้างานควบคู่กับการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ

2.2.3 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นพนักงาน มีจำนวน 6 เรื่อง ดังนี้

การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตด้วยวิธีการมอบหมายงานเพื่อการสมดุลบนสายการผลิต กรณีศึกษาอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (นิพนธ์ บุญปสาท, 2543)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในอุตสาหกรรมผ้าไหมไทย กรณีศึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ผ้าไหมไทย (รัศจิวรงค์ นันทวรารักษ์ และกาญจนา กาญจนสุนทร, 2551)

การพัฒนามาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อกำหนดคุณวุฒิวิชาชีพ (มนต์ชัย ควรนิยม, 2551)

ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในองค์การที่มีต่อความพึงพอใจในการทำงานและผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายในประเทศไทย (ธณตม ราศรีรัตนะ, 2551)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันมลพิษทางอากาศของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้า จังหวัดชัยภูมิ (กนกวรรณ เจริญ, 2552)

การนำการบริหารไปใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย (กชกร สันตินาราพันธ์, 2553)

นอกจากนี้ ยังมีงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็นพนักงาน และผู้ที่เกี่ยวข้องควบคู่กัน อีกจำนวน 2 เรื่อง ได้แก่

การศึกษาผลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6 (ภากร เนาวรัตน์กิตติกุล, 2548)

การออกแบบการวางแผนการวางแผนตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(วรารณณ์ หมู่เฮง, 2550)

2.2.4 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นโรงงานตัวอย่าง

การศึกษาแนวทางการกำหนดเวลามาตรฐานการทำงานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(อารียา ตงสาลี และชัยพร วงศ์พิศาล, 2545)

สาเหตุที่ส่งผลต่อปริมาณการส่งออกในธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป
(ศิริพร โรจน์พิทักษ์กุล, 2547)

การศึกษาความพร้อมในการใช้การจัดการโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป
(วรภาพ วิริยะไชยกุล, 2547)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าพื้นเมือง (ปรารณา ลาภอดิศร, 2547)

การลงทุนโดยตรงและความได้เปรียบเชิงแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทย
ในลาวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (วันวรรษษา ชุนจำรัส, 2548)

การปรับปรุงประสิทธิภาพของการส่งมอบงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป
(ภาณุมาศ พรหมมาศ, 2548)

การปรับปรุงกระบวนการเพื่อลดเวลาในการส่งมอบสินค้าของอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
สำเร็จรูป กรณีศึกษาบริษัท ไทยคานะตะ จำกัด (ขวรัตน์ พัวศรีพันธุ์, 2548)

การพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจโซ่อุปทาน (รองศาสตราจารย์.ดร.รุธิร์ พนมยงค์,
ปรัชญา ประกอบกิจ และ ศิริรัตน์ อยู่ภาค, 2549)

การศึกษาต้นทุนโลจิสติกส์และบทบาทเทคโนโลยีสารสนเทศในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
สำเร็จรูปขนาดกลางขึ้นไป (มณฑลลี บัวรุ่ง และ ดวงพรรณ กริชชาญชัย, 2549)

การวางแผนการบำรุงรักษาเชิงป้องกันสำหรับเครื่องจักรงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป
(สุพลเชษฐ์ เพ็ชรรัตน์, 2550)

การเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รักศักดิ์ หิรัญญะสิริ, 2550)

การศึกษาความพร้อมการใช้โซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขต
กรุงเทพมหานคร (อรพินท์ คงคาเย็น, 2551)

2.2.5 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของวิทยากรภายนอกตามทัศนะของคณะกรรมการ
และเจ้าหน้าที่จัดฝึกอบรมมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย
(สุรเดช ชูพินิจรอบคอบ, 2545)

การวิเคราะห์ที่ตั้งอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มสำเร็จรูปในภาคกลางของประเทศไทย
(ยศวรร สุมาลัยโรจน์, 2548)

2.2.6 กลุ่มเป้าหมายที่เป็นสถาบันการศึกษา

งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้กลุ่มเป้าหมายเป็น
สถาบันการศึกษา เป็นการศึกษาควบคู่ไปกับการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็นโรงงานตัวอย่างด้วย โดย
สถาบันการศึกษานั้นเป็นแหล่งข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องในการอ้างอิงทางวิชาการเพื่อสนับสนุนข้อมูลใน
ส่วนของการศึกษาข้อมูลต่างๆ ที่ได้รับจากโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มตัวอย่าง งานวิทยานิพนธ์
สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้กลุ่มเป้าหมายทั้งโรงงานตัวอย่างและ
สถาบันการศึกษา ที่พบมีจำนวน 4 เรื่อง ดังนี้

การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการตัดและกระบวนการเก็บรายละเอียด
ของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (สำเร็จ ปัญจคุณาธร, 2548)

การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการเย็บของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(สุตารัตน์ เพ็ญวิทยากุล, 2548)

การออกแบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการผลิจในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(วีรพันธ์ จิงเกียรติขจร, 2549)

การออกแบบระบบวางแผนและควบคุมการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(ภีรพล ทำเสมอดี, 2550)

2.2.7 กลุ่มเป้าหมายอื่นๆ

งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ทำการศึกษาโดยใช้กลุ่มเป้าหมายอื่นๆ เป็นงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้แหล่งข้อมูลจากเอกสาร ทั้งนี้ อาจมีการศึกษาด้วยวิธีการอื่นประกอบ เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ หรือการใช้สถิติ เพื่อสนับสนุนข้อมูลจากเอกสารที่ผู้วิจัยทำการศึกษา พบจำนวน 6 เรื่อง ดังนี้

การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทย (ศรียุฑ์ วิฑูรธีรพงศ์, 2546)

อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทย ภายหลังปี 2547 (จันทนีย์ จันทศรี, 2547)

การศึกษาการส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยไปสหรัฐอเมริกา : กรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดนีเซีย (วิฑูญญา วิวัฒนะชัยแสง, 2550)

การออกแบบระบบการหาค่าเวลามาตรฐานของขั้นตอนการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รุ่งนภา แสงแพ้ง, 2550)

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการส่งออกของเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยยังประเทศสหรัฐอเมริกา (มนัสวี เพ็ชรศิริ, 2553)

ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศจีน ในกรณีศึกษา (จิตตินันท์ ลีเรือง, 2553)

2.3 งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยแบ่งตามสถิติที่ใช้ในการศึกษา

ตารางที่ 7 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการศึกษา

ปี	สถิติเชิงอนุมาน			สถิติพรรณนาและ	
	สถิติเชิงพรรณนา	สถิติพารามетริก	สถิตินอนพารามетริก	สถิติอนุมาน	อื่น ๆ
2543	2	1	0	0	0
2544	0	0	0	0	0
2545	1	0	0	1	2
2546	0	0	0	1	1
2547	2	0	0	3	2
2548	2	0	1	0	5
2549	1	0	0	1	2
2550	0	0	0	1	6
2551	2	1	1	2	1
2552	1	0	0	1	1
2553	2	0	0	0	1
รวม	13	2	2	10	21
ร้อยละ	26.53	4.08	4.08	20.41	42.86

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้สถิติอื่นๆ ในการวิเคราะห์ผลเช่น ดัชนี RCA หรือไม่มีการใช้สถิติในการศึกษา มีจำนวนมากที่สุด คือ 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือการวิเคราะห์ผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา จำนวน 13 เรื่อง และวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้ทั้งสถิติเชิงพรรณนาและสถิติเชิงอนุมานในการวิเคราะห์ผล จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.53 และ 20.41 ตามลำดับ สถิติเชิงอนุมาน ในที่นี้หมายถึงรวมถึงสถิติพารามетริก และสถิตินอนพารามетริก มีการใช้น้อยที่สุดเท่ากัน คือ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.08

3 องค์ความรู้จากผลการวิจัยของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่พบ

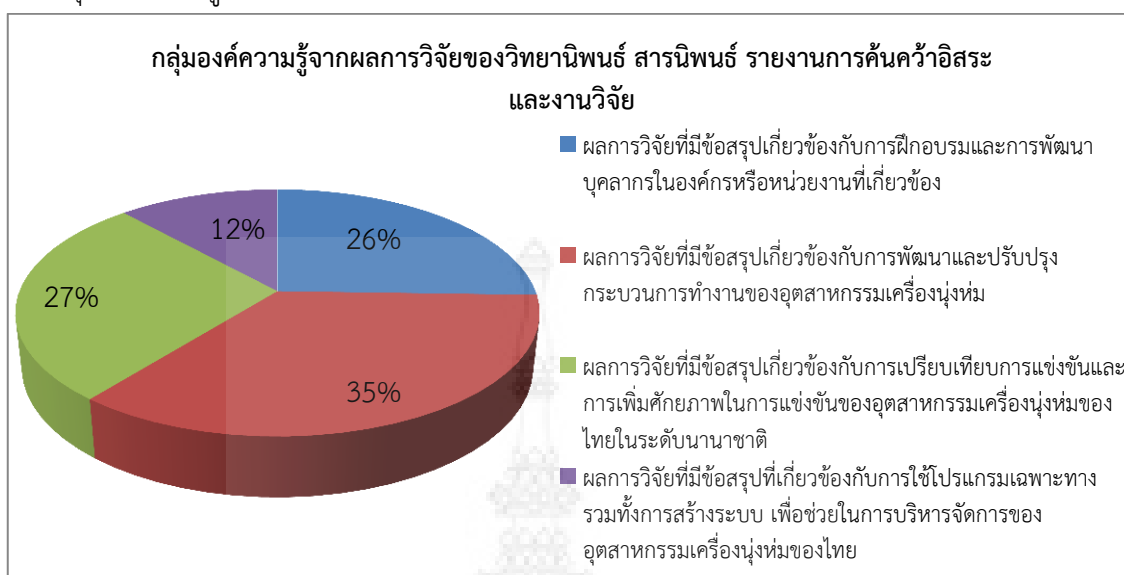
จากการศึกษา วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยเรื่องต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม พบว่าผลการนำเสนอข้อมูลจากผลการศึกษาศึกษาสามารถจัดเป็นกลุ่มองค์ความรู้ด้านต่างๆ ได้ดังนี้

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่มีข้อสรุปเกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการทำงานของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม มีจำนวนมากที่สุด 18 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 36.73 รองลงมาคือ ข้อสรุปของผลการศึกษาเกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบการแข่งขันและการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของไทยในระดับนานาชาติ มีจำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.57 ส่วนผลการศึกษาจากการใช้โปรแกรมเฉพาะทาง รวมทั้งการสร้างระบบเพื่อช่วยในการบริหารจัดการของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของไทย มีจำนวนน้อยที่สุด 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.24 เนื่องจากต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ และความชำนาญในการใช้โปรแกรมเฉพาะทาง เพื่อสร้างระบบที่สามารถใช้งานได้จริงในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มที่ผู้วิจัยในเรื่องนั้นๆ เข้าไปทำการศึกษาดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ ตามกลุ่มองค์ความรู้ที่ได้รับจากผลการศึกษา

ประเภทของผลการศึกษา	2543	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	จำนวน	ร้อยละ
ผลการวิจัยที่มีข้อสรุป เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม และการพัฒนาบุคลากรใน องค์กรหรือหน่วยงานที่ เกี่ยวข้อง	2	-	2	1	2	1	-	-	2	1	2	13	26.53
ผลการวิจัยที่มีข้อสรุป เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและ ปรับปรุงกระบวนการทำงาน ของอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่ม	1	-	1	-	2	3	1	3	4	-	3	18	36.73
ผลการวิจัยที่มีข้อสรุป เกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบ การแข่งขันและการเพิ่ม ศักยภาพในการแข่งขันของ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ของไทยในระดับนานาชาติ	-	-	1	1	4	2	2	1	-	1	2	14	28.57
ผลการวิจัยที่มีข้อสรุปที่ เกี่ยวข้องกับการใช้โปรแกรม เฉพาะทาง รวมทั้งการสร้าง ระบบ เพื่อช่วยในการบริหาร จัดการของอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่มของไทย	-	-	-	-	-	2	1	3	-	-	-	6	12.24

แผนภูมิที่ 2 ร้อยละของจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ ตามกลุ่มองค์ความรู้ที่ได้รับจากผลการศึกษาศึกษา

3.1 ผลการวิจัยที่มีข้อสรุปเกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมและการพัฒนาบุคลากรในองค์กรหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จำนวน 13 เรื่อง

การพัฒนาบุคลากรของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (วรพล พนมสุวรรณ, 2543)

ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับโครงการฝึกอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำ การจัดทำระบบบริหารคุณภาพตาม ISO 9000 ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (นพดล จรรยาพิชัย, 2543)

การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของวิทยากรภายนอกตามทัศนะของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่จัดฝึกอบรมมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย (สุรเดช ชูพินิจรอบคอบ (2545)

คุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม : ศึกษาเปรียบเทียบในสถานประกอบการธุรกิจที่ได้รับรองมาตรฐาน ISO 9000 กับบริษัทที่ไม่ได้รับรองมาตรฐาน ISO 9000 (บุบผา สุกแก้ว (2545)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของผู้บริหาร: กรณีธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อการส่งออก (ณัฐริฎาณ์ วิทยานรากุล, 2546)

คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาผ้าและเครื่องแต่งกายสำหรับ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร (สมชิต รัตนอุดม, 2547)

ความต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อการบริหารอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในอำเภอ
กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร (นิตสาร นครพิน, 2547)

การศึกษาผลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป อำเภอครบุรี จังหวัด
นครราชสีมา ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6 (ภากร เนาวรัตน์กิตติกุล, 2548)

ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในองค์การที่มีต่อความพึงพอใจในการทำงานและผลการ
ปฏิบัติงานของนักบัญชีธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายในประเทศไทย (ฐนตม ราศรี
รัตน์ะ, 2551)

การพัฒนามาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อกำหนดคุณวุฒิวิชาชีพ (มนต์ชัย
ควรมนิยม, 2551)

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันมลพิษทางอากาศของพนักงานโรงงาน
อุตสาหกรรมเสื้อผ้า จังหวัดชัยภูมิ (กนกวรรณ เจริญ, 2552)

การนำการบัญชีบริหารไปใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย (กชกร สันตินาราพันธุ์,
2553)

เปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าแฟชั่นแบรนด์และโรงงานฯ (อัจฉรา
วรรณ ณ สงขลา และคณะ, 2553)

3.2 ผลการวิจัยที่มีข้อสรุปเกี่ยวข้องกับการพัฒนาและปรับปรุงกระบวนการทำงานของ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม จำนวน 18 เรื่อง

การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตด้วยวิธีการมอบหมายงานเพื่อการสมดุลบน
สายการผลิต กรณีศึกษาอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (นิพนธ์ บุญปสาท, 2543)

การศึกษาแนวทางการกำหนดเวลามาตรฐานการทำงานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(อารีญา ตงสาลี และชัยพร วงศ์พิศาล, 2545)

ความต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อการบริหารอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในอำเภอ
กระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร (นิตสาร นครพิน, 2547)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าพื้นเมือง (ปรารธนา ลาภอดิสร, 2547)

การปรับปรุงประสิทธิภาพของการส่งมอบงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (ภาณุมาศ พรหมมาศ, 2548)

ปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย (วิวัฒน์ เหมพรรณไพเราะ, 2548)

การปรับปรุงกระบวนการเพื่อลดเวลาในการส่งมอบสินค้าของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป กรณีศึกษาบริษัท ไทยคาเนตะ จำกัด (ชวรัตน์ พัวศรีพันธุ์, 2548)

การศึกษาต้นทุนโลจิสติกส์และบทบาทเทคโนโลยีสารสนเทศในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปขนาดกลางขึ้นไป (มณฑล บั้วรุ่ง และ ดวงพรรณ กริชชาญชัย, 2549)

การวางแผนการบำรุงรักษาเชิงป้องกันสำหรับเครื่องจักรงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (สุพลเชษฐ์ เพ็ชรรัตน์, 2550)

การเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รักศักดิ์ หิรัญญะสิริ, 2550)

ปัจจัยและการปฏิบัติงานตามแผนกลยุทธ์ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของผู้ประกอบการส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูป (จรรยาภรณ์ พรหมคุณ, 2550)

สภาพปัญหาในการดำเนินงานธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร (กาญจนา เหลืองวัฒนกุล, 2551)

การจัดการห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในอุตสาหกรรมผ้าไหมไทย กรณีศึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ผ้าไหมไทย (รัศจिर่างค์ นันทวรารวงค์ และกาญจนา กาญจนสุนทร, 2551)

การศึกษาความพร้อมการใช้ห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร (อรพินท์ คงคาเย็น, 2551)

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกผู้ให้บริการด้านขนส่งของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล (นริศรา ชันธีวิทย์, 2551)

โครงการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมของภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมระบบสนับสนุนการรับคำสั่งซื้อ และวางแผนการผลิตสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เจริญ บุญดีสกุลโชค, 2553)

การนำการบัญชีบริหารไปใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย (กชกร สันตินาราพันธุ์, 2553)

การเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าเสื้อผ้าในการผลิตเสื้อผ้าแฟชั่นแบรนด์และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (นางสาวอัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ, 2553)

3.3 ผลการวิจัยที่มีข้อสรุปเกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบการแข่งขันและการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของไทยในระดับนานาชาติ จำนวน 14 เรื่อง

แนวโน้มตลาดและการวางกลยุทธ์เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปไทย (อรุณี อาชาวพงษ์สวัสดิ์, 2545)

การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทย (ศรียุทธ วิฑูรธีรพงศ์, 2546)

สาเหตุที่ส่งผลกระทบต่อปริมาณการส่งออกในธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (ศิริพร โรจน์พิทักษ์กุล, 2547)

การศึกษาความพร้อมในการใช้การจัดการโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป (วราพร วิริยะไชยกุล, 2547)

มาตรการและความต้องการในการปรับตัวของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยเพื่อเตรียมพร้อมกรณีเปิดตลาดเสรีสิ่งทอ ปี 2548 ตามทัศนคติของผู้ประกอบการ (สินอัปสร กำแพงทอง, 2547)

อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทย ภายหลังปี 2547 (จันทนีย์ จันทศรี, 2547)

การลงทุนโดยตรงและความได้เปรียบเชิงแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยในลาวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (วันวรรษชา ชุนจำรัส, 2548)

การวิเคราะห์ที่ตั้งอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มสำเร็จรูปในภาคกลางของประเทศไทย (ยศพร สุมาลัยโรจน์, 2548)

การพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจโซ่อุปทาน (รศ.ดร.รุธิร์ พนมยงค์, ปรัชญา ประกอบกิจ และ ศิริรัตน์ อยู่นาค, 2549)

การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเด็กอ่อนเพื่อ
การส่งออก (รักษพล พีชมงคล, 2549)

การศึกษาการส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยไปสหรัฐอเมริกา :
กรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดนีเซีย (วิริญญา วิวัฒน์ชะชัย
แสง, 2550)

การศึกษาความต้องการในการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อการ
ส่งออก (ปณิธาน ศรีบุญเรือง, 2552)

การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการส่งออกของเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยยังประเทศ
สหรัฐอเมริกา (มนัสวี เพ็ชรศิริ, 2553)

ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเปรียบเทียบกับ
ประเทศจีน ในกรณีศึกษา (จิตตินันท์ ลีเรื่อง, 2553)

3.4 ผลการวิจัยที่มีข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกับการใช้โปรแกรมเฉพาะทาง รวมทั้งการสร้างระบบ
เพื่อช่วยในการบริหารจัดการของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของไทย จำนวน 6 เรื่อง ดังนี้

การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการตัดและกระบวนการเก็บรายละเอียด
ของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (สำเร็จ ปัญจคุณาธร, 2548)

การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการเย็บของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(สุดารัตน์ เพ็องวิทยากุล, 2548)

การออกแบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการผลิตในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (วิรพันธ์ จีง
เกียรติขจร, 2549)

การออกแบบการวางแผนการวางแผนตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (วราภรณ์ หมู่เฮง,
2550)

การออกแบบระบบวางแผนและควบคุมการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม
(กীরพล ทำเสมอดี, 2550)

การออกแบบระบบการหาค่าเวลามาตรฐานของขั้นตอนการปูผ้า และการตัดใน
อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รุ่งนภา แสงเพ็ง, 2550)

4 สรุปลองค์ความรู้และทิศทางการวิจัยทางอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในช่วง พ.ศ. 2543 – 2553 พิจารณาสาระที่เป็นหลักคือสาขาที่มีการศึกษาวิธีการดำเนินการ และกลุ่มของเนื้อหาจากผลการศึกษา งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์ทั้งหมด 49 เรื่อง โดยกลุ่มใหญ่ที่สุดคือ กลุ่มวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้แบบสอบถามและแบบสำรวจในการเก็บข้อมูล ซึ่งมีการนำเสนอถึงแนวทางในการพัฒนากระบวนการทำงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มมากที่สุด

จากการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในช่วง พ.ศ. 2543 – 2553 สามารถสรุปผลการวิจัยของงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยเรื่องต่าง ๆ ที่พบได้ดังนี้

4.1 ด้านบุคลากร

พนักงานมีความต้องการในการพัฒนาทักษะ ความรู้ ความชำนาญ โดยเป็นการฝึกอบรมแบบปฏิบัติการที่มีระยะเวลาในการอบรมต่อเนื่องในช่วงของเวลางานปกติ แต่ไม่กระทบต่อภาระ และรายได้ (วรพล พนมสุวรรณ, 2543) เมื่อพนักงานเห็นว่าการพัฒนาตนเองมีประโยชน์ และไม่กระทบต่อการปฏิบัติงานปกติ พนักงานต่างก็มีความพร้อมที่จะรับความรู้ พัฒนาทักษะความชำนาญ ทั้งนี้ส่วนของเนื้อหาการฝึกอบรม จำเป็นต้องมีความละเอียดชัดเจน สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้กว้างขวาง มีการเยี่ยมชมองค์กรในประเภทธุรกิจเดียวกันที่ประสบผลสำเร็จ รวมทั้งการให้คำปรึกษาที่ดีจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ที่ควรจะนำไปปฏิบัติได้จริง (นพดล จรรยาพิชัย, 2543) อย่างไรก็ตาม จากผลการศึกษาของบุบผา สุกแก้ว (2545) ได้มีการค้นพบว่าหากหน่วยงานมีการควบคุมคุณภาพ เช่น การรับรอง ISO 9000 หรือการที่มีมาตรฐานอื่นๆมารองรับ ก็มีส่วนในการส่งเสริมคุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานได้ ซึ่งมีผลต่อประสิทธิภาพในการทำงานของพนักงานเช่นกัน

ส่วนของวิทยากรในการฝึกอบรมนั้น พนักงานผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้ความสำคัญกับ วิทยากรที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ และมีประสบการณ์โดยตรงในสิ่งที่ถ่ายทอด รวมทั้งการจัดแหล่งเรียนรู้ให้ผู้ที่สนใจสามารถเข้าไปศึกษาเรียนรู้ด้วยตนเองได้ (สุรเดช ชูพินิจรอบคอบ 2545) เป็นการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะและมีมือของแรงงาน รวมทั้งเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้กับพนักงานของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยด้วย

สมชิต รัตนอุดม (2547) ทำการศึกษาเรื่อง คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาผ้าและเครื่องแต่งกายสำหรับ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร ได้ขอเสนอแนะในการพัฒนาหลักสูตรสาขาผ้าและเครื่องแต่งกาย ในการบรรจุเนื้อหาที่เกี่ยวกับการพัฒนาบุคลิกภาพด้านต่างๆ เพิ่มเติมจาก ความรู้และทักษะในสายวิชาชีพ เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าบุคลิกภาพด้านต่างๆ เป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปพึงประสงค์ให้มีในตัวบัณฑิตในระดับมาก

เช่นเดียวกับความรู้และทักษะเฉพาะของตำแหน่งงานตำแหน่งผู้ทำแบบตัด ตำแหน่งหัวหน้าแผนกเย็บ และตำแหน่งผู้ควบคุมคุณภาพ เพื่อเป็นการยกระดับพนักงาน

4.2 ด้านการจัดการ และกระบวนการทำงาน

นิพนธ์ บุญปสาท (2543) ทำการเก็บข้อมูลการทำงานของพนักงานโดยใช้โปรแกรมโซลเวอร์ ช่วยในการจัดข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความสามารถในการทำงานของพนักงาน ทำให้ได้แนวทางในการมอบหมายงานให้แก่พนักงาน ให้เกิดการไหลของงานอย่างต่อเนื่อง

มีการนำระบบต่างๆมาทดลองใช้เพื่อช่วยในการพัฒนา ปรับปรุงกระบวนการทำงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ไม่ว่าจะเป็นการจับเวลาการทำงาน (อารียา ตงสาลี, 2545) การพัฒนาในส่วนของการผลิตหน่วยย่อย เช่น การออกแบบการวางแผนการวางแผนแบบตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (วราภรณ์ หมู่เฮง, 2550) การออกแบบระบบวางแผนและควบคุมการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (ภีรพล ทำเสมอดี, 2550) และการออกแบบระบบการหาค่าเวลามาตรฐานของขั้นตอนการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (รุ่งนภา แสงเพ็ง, 2550) หรือการใช้ระบบฐานข้อมูลช่วยในการตัดสินใจและวางแผนการทำงานภายในองค์กร เช่น การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการตัดและกระบวนการเก็บรายละเอียดของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (สำเร็จ ปัญญาคุณธ, 2548) การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการเย็บของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (สุดารัตน์ เฟื่องวิทยากุล, 2548) และการออกแบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการผลิตในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (วีรพันธ์ จิงเกียรติขจร, 2549)

นอกจากกระบวนการในการผลิต รวมถึงกระบวนการที่เกี่ยวข้องแล้ว การสรุปค่าใช้จ่ายของพนักงานบัญชีในโรงงานอุตสาหกรรมก็มีความจำเป็นเช่นกัน เนื่องจากเป็นส่วนที่ช่วยในการตรวจสอบการเงินของกิจการ การใช้จ่าย รวมทั้งการสรุปการขาย ดังนั้น จึงมีการศึกษาถึงความต้องการทางด้านการบัญชี (นิศากร นครพิน, 2547) และ การใช้เทคนิคการบัญชีบริหารในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (กชกร สันตินาราพันธุ์, 2553) ซึ่งยังคงเป็นอุปสรรคเนื่องจากสถานประกอบการยังไม่ให้ความสำคัญมากนักเมื่อเทียบกับการพัฒนากระบวนการผลิต

วราพร วิริยะไชยกุล (2547) ทำการศึกษาความพร้อมในการใช้การจัดการโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป ทำให้ทราบข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความพร้อมของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในปัจจุบัน ตลอดจนความเชื่อมโยงภายในโซ่อุปทานและแนวโน้มความเป็นไปได้ของการนำการจัดการโซ่อุปทานไปใช้ในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป พบว่า อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปที่มีความพร้อมของต่อการจัดการโซ่อุปทาน ต้องประกอบด้วยความพร้อมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านทรัพยากรมนุษย์ ด้านกระบวนการ และด้านเทคโนโลยี ซึ่งอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเฉลี่ยทั้ง 3 ด้านแล้วมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง โดยอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีความพร้อมด้านกระบวนการ

มากที่สุด รองลงมาคือ ความพร้อมด้านเทคโนโลยี และความพร้อมด้านทรัพยากรมนุษย์มีน้อยที่สุด ซึ่งความพร้อมเฉลี่ยด้านทรัพยากรมนุษย์ไม่มีความแตกต่างกันตามขนาดขององค์กร ส่วนความพร้อมด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นความพร้อมเฉลี่ยด้านกระบวนการ ความพร้อมเฉลี่ยด้านเทคโนโลยี รวมทั้งความพร้อมเฉลี่ยโดยรวม ล้วนแตกต่างกันตามขนาดขององค์กร

ภาณุมาศ พรหมมาศ (2548) และปรารณา ลาภอดิศร (2547) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับโซ่อุปทานในลักษณะของการสร้างแบบจำลองสถานการณ์ หากจัดการดำเนินงานในสายโซ่อุปทานตั้งแต่ต้นสาย คือ ผู้จัดส่งวัตถุดิบ ไปจนถึงปลายสาย คือ ลูกค้า ว่ามีจุดบกพร่องที่จุดใดที่ทำให้ไม่เกิดการแลกเปลี่ยน ดำเนินการปรับปรุงจุดบกพร่องดังกล่าวเพื่อช่วยในการวิเคราะห์ปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้น และการใช้การดำเนินงานในโซ่อุปทานที่ได้นำเสนอ ทำให้เกิดการส่งข้อมูลระหว่างกลุ่มสมาชิกในสายโซ่อุปทาน เพื่อให้เกิดการทำงานร่วมมือกันระหว่างกลุ่มสมาชิก สามารถลดกิจกรรมที่ไม่เพิ่มคุณค่าและทำให้ประสิทธิภาพการทำงานในโซ่อุปทาน ทำให้รอบเวลาผลิตลดลง

4.3 ด้านแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

ศิริพร โรจนพิทักษ์กุล (2547) ที่ทำการศึกษาถึงสาเหตุที่ส่งผลต่อปริมาณการส่งออกในธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป จันทนีย์ จันทศรี (2547) ที่ศึกษาเรื่อง อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทย ภายหลังจากปี 2547 และศรีทิพย์ วิฑูรธีรพงศ์ (2546) เรื่อง การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทย รวมทั้งผู้ที่ทำการศึกษาในเรื่องที่คล้ายคลึงกันนี้ ได้มีการศึกษาถึงปัญหาและสาเหตุของการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทยได้ข้อค้นพบถึงเรื่องดังกล่าวไปในทิศทางเดียวกัน คือ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในประเทศไทยยังมีความสามารถในการแข่งขัน แต่มีแนวโน้มลดลง เนื่องจากประสบปัญหาสำคัญหลายประการ เช่น ความล่าช้าของเทคโนโลยี และเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต ทำให้คุณภาพของสินค้ายังไม่ได้มาตรฐานตรงตามความต้องการของตลาด สินค้ามีความหลากหลายน้อย ขาดแคลนบุคลากรที่มีทักษะความรู้ความสามารถในหลายๆด้านที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ขาดการเชื่อมโยงการผลิต และการสนับสนุนกันทางธุรกิจของอุตสาหกรรมต้นน้ำ ถึงปลายน้ำ ภาษีต้นทุนการผลิตและภาษีนำเข้ามีอัตราที่สูง ขาดระบบข้อมูลในด้านการตลาด และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกฎเกณฑ์การค้าสิ่งทอของประเทศต่างๆทั่วโลก รวมทั้งขาดความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ของตลาดโลก นอกจากนี้ยังมีปัญหาจากปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบ ได้แก่ กฎระเบียบ ขั้นตอน และระเบียบปฏิบัติของรัฐบาล ผลกระทบต่อการตัดสินใจลงทุนจากการเปลี่ยนแปลงระบบอัตราแลกเปลี่ยนของรัฐบาล

อรุณี อาชาวพงษ์สวัสดิ์ (2545) เสนอกลยุทธ์ในการปรับตัวเพื่อปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงและการสร้างศักยภาพในการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย โดยการร่วมกิจการ หรือร่วมหุ้นระหว่างอุตสาหกรรมตั้งแต่ต้นน้ำ กลางน้ำ ปลายน้ำจนถึงธุรกิจของลูกค้า เน้นใน

ด้านการลดต้นทุนสินค้าและการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการ เพื่อปรับระดับของตลาดขึ้นมาเป็นตลาดระดับกลางถึงสูง เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า รวมทั้งการเปลี่ยนบทบาทจากผู้รับจ้างผลิต ไปเป็นผู้ประกอบการที่มีการออกแบบและตราสินค้าเป็นของตนเอง และการนำระบบ E-commerce มาประยุกต์ใช้ในธุรกิจเพื่อขายสินค้าไปยังผู้บริโภคโดยตรง

ทั้งนี้ การเพิ่มศักยภาพทางการแข่งขันของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยไม่สามารถประสบผลสำเร็จได้หากขาดความร่วมมือจากหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จึงต้องการพัฒนาในด้านทักษะและความเชี่ยวชาญของพนักงาน เพื่อให้สามารถรองรับกับการขยายตัวของอุตสาหกรรม การพัฒนากระบวนการผลิต และการพัฒนาคุณภาพของผลิตภัณฑ์ให้เป็นที่ยอมรับของผู้บริโภค เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและเป็นการยกระดับของสินค้าให้อยู่ในระดับบน โดยเป็นความร่วมมือกับภาครัฐ (ปณิธาน ศรีบุญเรือง, 2552)

บทที่ 5

สรุปผลการสังเคราะห์งานวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นการศึกษารวบรวมงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2543 จนถึงปี พ.ศ.2553 จากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย รวม 11 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม รวมทั้งเพื่อสรุปภาพรวมขององค์ความรู้ที่ได้จากข้อค้นพบและข้อเสนอแนะของการวิจัยที่เกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม รวมงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่สมบูรณ์นำมาใช้ในการสังเคราะห์ทั้งสิ้น 49 เรื่อง จากหน่วยงาน 21 แห่ง โดยผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์เป็น 3 ส่วน คือ ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย วิธีการดำเนินการวิจัย และผลการวิจัยที่สามารถแบ่งเป็นกลุ่มองค์ความรู้ที่สำคัญได้ 3 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากร ด้านการจัดการ และกระบวนการทำงาน และด้านแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

1 สรุปผลจากการสังเคราะห์งานวิจัย

1.1 ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย

การจำแนกวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มตามจำนวนปีที่มีการจัดทำของแต่ละสถาบัน พบว่า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยให้ความสำคัญกับการศึกษาค้นคว้าด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มมากที่สุด มีจำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.33 รองลงมาคือมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ มีจำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.29 ทั้งนี้ เมื่อเปรียบเทียบจำนวนของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในระยะเวลา พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2553 พบว่า ปี พ.ศ. 2548 มีจำนวนวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มรวมมากที่สุด จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.33

การจำแนกตามกลุ่มชื่อปริญญาและสาขาวิชาพบว่า สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ : วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วศ.ม.) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.) และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ : บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) ให้ความสำคัญกับการวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนากระบวนการต่างๆ การจัดระบบการทำงานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้กับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สาขาวิชาบริหารธุรกิจให้ความสำคัญกับการจัดการภายในและภายนอกองค์กร เช่น ระบบโลจิสติกส์ การบัญชี และสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์มีการศึกษาถึงแนวโน้มสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะมีผลกระทบต่อธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย

การศึกษารวบรวมวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่มตามวิธีการเก็บข้อมูลของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ พบว่า การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามหรือแบบสำรวจเป็นวิธีการเก็บข้อมูลที่ได้รับความนิยมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 53.06 โดยปี พ.ศ. 2548 และ พ.ศ. 2550 เป็นปีที่มีการจัดทำวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยโดยใช้วิธีศึกษาและวิเคราะห์จากเอกสารมากที่สุด คือ ปีละ 5 เรื่อง ทั้งนี้ วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยในปี พ.ศ. 2548 นิยมการเก็บข้อมูล 2 รูปแบบ คือ การสังเกตและทำการบันทึกผล และการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์มากที่สุด

1.2 วิธีการดำเนินการวิจัย

การจำแนกงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยต่าง ๆ ตามระดับของการควบคุม 5 ประเภท ของ รศ.ดร.รวิวรรณ ชินะตระกูล (2540) นั้นพบว่า วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่ใช้วิธีเชิงสำรวจ มีจำนวนมากที่สุด คือ 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 46.94 แสดงให้เห็นว่าวิธีการเก็บข้อมูลเชิงสำรวจด้วยแบบสอบถามหรือแบบสำรวจนั้นเป็นที่นิยมแพร่หลายในช่วงปี พ.ศ. 2543 ถึง พ.ศ. 2553

งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยจำแนกตามกลุ่มเป้าหมายที่ทำการศึกษาข้อมูลพบว่า โรงงานตัวอย่างเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการศึกษา โดยมีจำนวนมากที่สุด คือ 20 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40.82 รองลงมาคือ กลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ จำนวน 15 เรื่อง และการศึกษากลุ่มเป้าหมายที่เป็นพนักงาน จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30.61 และ 18.37 ตามลำดับ

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยจำแนกตามสถิติ พบว่า สถิติอื่นๆ หรือไม่มีการใช้สถิติในการวิเคราะห์ผลมีจำนวนมากที่สุด คือ 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือ การวิเคราะห์ผลด้วยสถิติเชิงพรรณนา จำนวน 13 เรื่อง สอดคล้องกับผลสรุปจากการจำแนกงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยตามสาขาวิชาที่สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ : วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วศ.ม.) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ : เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (ศ.ม.) และสาขาวิชาบริหารธุรกิจ : บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต (บธ.ม.) ที่ใช้การศึกษาข้อมูลจากเอกสารมีจำนวนผลงานวิจัยเป็นจำนวนมาก

1.3 กลุ่มองค์ความรู้

1.3.1 ด้านบุคลากร

จากผลการวิจัยที่มีการจำแนกประเภทตามกลุ่มเป้าหมายพบว่ากลุ่มเป้าหมายที่เป็นเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการเป็นกลุ่มบุคคลที่เป็นกลุ่มเป้าหมายหลักในการศึกษา รองลงมาคือพนักงานในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยนั้น ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการบริหารจัดการและการพัฒนาบุคลากรมาก เนื่องจากอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มจัดเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำ ที่ใช้แรงงานในกระบวนการผลิต การพัฒนาบุคลากรในด้านต่างๆ

เช่น ทักษะ ทักษะ ทักษะ ความรู้ จึงมีความจำเป็นอย่างมาก และการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้และทักษะในด้านต่างๆ ตามความต้องการของเจ้าของกิจการ หรือผู้จัดการ และพนักงานให้มีความใกล้เคียงกันจึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอย่างสูง

1.3.2 ด้านการจัดการ และกระบวนการทำงาน

งานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของกลุ่มการบริหาร การจัดการ รวมทั้งด้านโลจิสติกส์ หรือโซ่อุปทาน ให้มีความสำคัญกับการจำลองสถานการณ์จากข้อมูลที่ผู้วิจัยทำการศึกษา สอบถาม และสัมภาษณ์ โดยเป็นการจำลองสถานการณ์ในสถานการณ์ที่ต่างกัน และใช้โปรแกรม ARENA ช่วยในการวิเคราะห์สถานการณ์และแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในกระบวนการทำงานของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

งานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของกลุ่มวิศวกรรมศาสตร์ หรือครุศาสตร์อุตสาหกรรม จะเน้นทางด้าน การออกแบบระบบ การจัดการภายในองค์กร โดยใช้ลักษณะการศึกษาข้อมูลเพื่อนำไปออกแบบจัดทำระบบ นำมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างและปรับแก้ไข จากนั้นจึงเป็นการสำรวจความพึงพอใจ เช่น เรื่อง การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการตัดและกระบวนการเก็บรายละเอียดของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ของ สำเร็จ ปัญญาคุณากร (2548) และ การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการเย็บของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของ สุดารัตน์ เพ็ญวิทยากุล (2548)

งานวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของกลุ่มสังคมศาสตร์และสาขาวิชาอื่น ๆ นิยมใช้การเก็บข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความพึงพอใจตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด มีการใช้สถิติพื้นฐานเข้ามาช่วยในการสรุปผล

1.3.3 ด้านแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

วิทยานิพนธ์ที่มีการเสนอแนะแนวทางในการพัฒนา และเสริมสร้างศักยภาพการแข่งขันให้กับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย ส่วนมากเป็นงานวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยมีการศึกษาถึงปัญหา หรือสาเหตุที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย โดยอาศัยข้อมูลทุติยภูมิ เช่น เอกสาร ตำราวิชาการ สมาคมอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ และอาศัยการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ผู้จัดการ และผู้ที่เกี่ยวข้อง เช่น การพัฒนาเครือข่ายวิสาหกิจโซ่อุปทาน ของ รศ.ดร.รุธิร์ พนมยงค์, ปรัชญา ประกอบกิจ และ ศิริรัตน์ อยู่นาค (2549) และการศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเด็กก่อนเพื่อการส่งออก โดย รัชพล พิฆังคผล (2549) เป็นต้น

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ รายงานการค้นคว้าอิสระ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลากร การจัดฝึกอบรม เสนอแนะแนวทางในการจัดการฝึกอบรม การพัฒนาบุคลากร รวมไปถึงการจัดการเรียนการสอนเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม รวมทั้งมีการ

เสนอแนะแนวทางในการจัดการฝึกอบรมเพื่อให้การฝึกอบรมมีประสิทธิภาพและสนองต่อความต้องการของทั้งผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มและพนักงานที่เกี่ยวข้อง

โลจิสติกส์หรือห่วงโซ่อุปทานของกระบวนการผลิตและการส่งมอบ มีความจำเป็นอย่างมากต่อระบบอุตสาหกรรมและจากผลการวิจัยจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ให้ผลและความคิดเห็นที่มีความใกล้เคียงกันในเรื่องของการเชื่อมโยงระหว่างอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มซึ่งเป็นปลายน้ำ กับอุตสาหกรรมทอผ้า ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมกลางน้ำ และอุตสาหกรรมปั่นด้าย ที่จัดว่าเป็นอุตสาหกรรมต้นน้ำในสายอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ทั้งนี้ การสังเคราะห์งานวิจัยด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มได้ทำการศึกษาเฉพาะส่วนของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเท่านั้น จึงได้ข้อมูลเฉพาะในส่วนห่วงโซ่อุปทานของกระบวนการผลิตเครื่องนุ่งห่มและอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวข้องเป็นบางส่วนตามที่ผู้วิจัยจากงานวิจัยต่าง ๆ ได้กล่าวถึง หากผู้สนใจที่จะศึกษาเรื่องห่วงโซ่อุปทาน ควรจะทำการศึกษาในทุกอุตสาหกรรมที่มีความเกี่ยวข้องและต่อเนื่องกัน

2 ข้อจำกัดและอุปสรรคในการทำวิจัย

2.1 งานวิจัยบางชิ้น สามารถศึกษาได้แค่ส่วนของบทคัดย่อ หรือเป็นฉบับที่มีการเผยแพร่ในการประชุมทางวิชาการ

2.2 ผลการวิจัยของงานวิจัยแต่ละเรื่องมีการเปลี่ยนแปลงไปตามระยะเวลาที่มีการทำวิจัยและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น โดยงานวิจัยที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน จะมีสถานการณ์หรือข้อมูลจากเอกสารที่ใช้อ้างอิงไปในทิศทางเดียวกัน

2.3 งานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัยฉบับเต็มที่มีการเผยแพร่สาธารณะ จากเว็บไซต์ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ไทย และเว็บไซต์ของหน่วยงานต่างๆ ซึ่งผลงานที่ไม่ได้มีการเผยแพร่ในลักษณะของฉบับเต็มมีเป็นจำนวนมาก ด้วยข้อจำกัดด้านระยะเวลาและงบประมาณที่ใช้ในการศึกษาของโครงการ ดังนั้นประเด็นปัญหาต่างๆ ที่คณะวิจัยได้ค้นพบอาจจะไม่ครอบคลุมประเด็นทั้งหมดที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และงานวิจัยด้านอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของไทยได้

3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

3.1 งานวิจัยที่เน้นการพัฒนาบุคลากรนั้น ขาดในส่วนของการติดตามผลการสำรวจไปปรับใช้ ซึ่งหากมีการติดตามผล สามารถตรวจสอบประสิทธิผลของการวิจัยเชิงสำรวจได้ และอาจมีการปรับใช้ในสถานประกอบการ รวมทั้งธุรกิจอื่น ๆ ที่มีลักษณะการทำงานหรือกระบวนการผลิตที่ใกล้เคียงกัน เพื่อให้การพัฒนาบุคลากรและหลักสูตรการศึกษาเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

3.2 งานวิจัยที่มีการศึกษาเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม โดยเฉพาะเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับ การค้าเสรียังไม่มีพัฒนางานวิจัย หรือการเปรียบเทียบข้อมูลด้านอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มก่อนและหลัง การเปิดเสรีทางการค้าที่ชัดเจน นักวิจัยที่สนใจควรจะนำมาเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับอุตสาหกรรม เครื่องนุ่งห่มที่มีความต่อเนื่องระหว่างก่อนและหลังการเข้าร่วมประชาคมอาเซียน

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบบันทึกสรุปรายละเอียดงานวิจัย

หมายเลขงานวิจัย	ปีที่จัดทำ	☐ พ.ศ. 2545	☐ พ.ศ. 2548	☐ พ.ศ. 2551
	☐ พ.ศ. 2543	☐ พ.ศ. 2546	☐ พ.ศ. 2549	☐ พ.ศ. 2552
	☐ พ.ศ. 2544	☐ พ.ศ. 2547	☐ พ.ศ. 2550	☐ พ.ศ. 2553
ชื่อเรื่อง				
ชื่อผู้วิจัย				
สาขา/ภาควิชา/สถาบัน				
วัตถุประสงค์ของการวิจัย				
ขอบเขตของการวิจัย				
สมมติฐาน				
วิธีดำเนินการวิจัย	☐ วิธีการศึกษาเป็นรายกรณี	☐ วิธีเชิงปฏิบัติ		
	☐ วิธีการศึกษาจากเอกสาร	☐ วิธีเชิงทดลอง		
	☐ วิธีเชิงสำรวจ	☐ อื่นๆ		
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	☐ เจ้าของ/ผู้จัดการ	☐ โรงงานตัวอย่าง		
	☐ หัวหน้างาน	☐ ผู้เกี่ยวข้อง		
	☐ พนักงาน	☐ อื่นๆ		
การวิเคราะห์ข้อมูล	☐ สถิติเชิงพรรณนา	☐ สถิติเชิงอนุมาน (นอนพาราเมตริก)		
	☐ สถิติเชิงอนุมาน (พาราเมตริก)	☐ อื่นๆ		
สรุปผลการวิจัย				
ข้อเสนอแนะ				
หมายเหตุ				

บรรณานุกรม

- ดร.สุวรรณ นาควิบูลย์วงศ์. 2553. การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรดุษฎีบัณฑิต ศึกษา
กรณี : ภาควิชาชีวศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ภาควิชาชีวศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2542. การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทยระดับ
ประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร: กองวิจัยทางการศึกษา. นงลักษณ์ วิรัชชัย. 2529. “การ
สังเคราะห์งานวิจัย”. การวัดผลการศึกษา 8(23): 26-36.
- บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. 2551. ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 10.
กรุงเทพมหานคร: จามจุรีโปรดักท์.
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อังคินันท์ อินทรกำแหง. 2551. การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวกับความเครียดและการ
เผชิญความเครียดของคนไทย. สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุภาวดี โพธิยะราช และคณะ. 2551. การวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลงานวิจัยเกี่ยวกับ
เศรษฐกิจพอเพียงด้านระบบการจัดการทรัพยากร และการจัดการฟาร์มของประเทศไทย ระหว่างปี
2530-2550. ศูนย์ผสมผสานศาสตร์ธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- รองศาสตราจารย์. ดร.บุญเรียง ขจรศิลป์. 2539. สถิติวิจัย. กรุงเทพฯ; หจก.พี.เอ็น. การพิมพ์. ภาควิชา
การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ม.เกษตร
- รองศาสตราจารย์.ล้วน สายยศ และ รศ.อังคณา สายยศ. 2538. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา พิมพ์ครั้งที่
5. กรุงเทพฯ:สุวีรยาสาสน์. ภาควิชาการวัดผลและวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2525. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 5.
กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- ศาสตราจารย์.ดร.อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. 2527. การสังเคราะห์งานวิจัย : เชิงปริมาณ เน้นวิธี
วิเคราะห์เมตต้า. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริยุพา พูลสุวรรณ. 2541. “การสังเคราะห์ผลการวิจัยตามนโยบายของแผนพัฒนาการศึกษาฯ ระยะที่ 7
(พ.ศ. 2535 - 2539) และระยะที่ 8 (พ.ศ. 2540 - 2544)”. วิชาการ 1(12): 12-18.
- สุรางค์ จันทวานิช. 2533. วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อนันต์ ศรีโสภณ. 2521. หลักการวิจัยเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: วัฒนาพานิช.
- http://www.bcnr.ac.th/e_le/f_res/les6.htm

วิทยานิพนธ์ที่ใช้ในการศึกษา

- กขกร สันตินาราพันธ์. 2553. การนำการบัญชีบริหารไปใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย. วิทยานิพนธ์บัญชีมหาบัณฑิต สาขาวิชาบัญชี คณะการจัดการและการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กนกวรรณ เชิงชั้น. 2552. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการป้องกันมลพิษทางอากาศของพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้า จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อมอุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กาญจนา เหลืองวัฒนกุล. 2551. สภาพปัญหาในการดำเนินงานธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จรรยาภรณ์ พรหมคุณ. 2550. ปัจจัยและการปฏิบัติงานตามแผนกลยุทธ์ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของผู้ประกอบการส่งออกเสื้อผ้าสำเร็จรูป. Global Business and Economics Review คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- จันทิพย์ จันทศรี. 2547. อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทย ภายหลังปี 2547. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จิตตินันท์ ลีเรือง. 2553. ความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศจีน ในกรณีศึกษา. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต (เศรษฐศาสตร์ธุรกิจ) คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชวรัตน์ พัวศรีพันธ์. 2548. การปรับปรุงกระบวนการเพื่อลดเวลาในการส่งมอบสินค้าของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป กรณีศึกษาบริษัท ไทยคานะตะ จำกัด. การศึกษาแบบอิสระ ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาความสามารถทางการแข่งขันเชิงอุตสาหกรรม สถาบันวิทยาการหุ่นยนต์ภาคสนาม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ฐนตม ราศรีรัตน์. 2551. ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงในองค์การที่มีต่อความพึงพอใจในการทำงานและผลการปฏิบัติงานของนักบัญชีธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องแต่งกายในประเทศไทย. ปริญญาบัญชีมหาบัณฑิต คณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ณัฐริญาณ์ วิทยานรากุล. 2546. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของผู้บริหาร: กรณีธุรกิจอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อการส่งออก. วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- ดวงแก้ว ศิวะทรานนท์. 2547. **ความสามารถในการแข่งขันการส่งออกของอุตสาหกรรมสิ่งทอและอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มของไทย.** วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- นพดล จรรยาพิชัย. 2543. **ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับโครงการฝึกอบรมและให้คำปรึกษาแนะนำ การจัดทำระบบบริหารคุณภาพตาม ISO 9000 ของสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม.** วิทยานิพนธ์วารศาสตรมหาบัณฑิต (การบริหารสื่อสารมวลชน) คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นริศรา ชันธีวิทย์. 2552. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกผู้ให้บริการด้านขนส่งของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล.** วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- นิพนธ์ บุญปสาท. 2543. **การปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตด้วยวิธีการมอบหมายงานเพื่อการสมดุลบนสายการผลิต กรณีศึกษาอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป.** วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมการจัดการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- นิตากร นครพิน. 2547. **ความต้องการสารสนเทศทางการบัญชีเพื่อการบริหารอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร.** วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุบผา สุกแก้ว. 2545. **คุณภาพชีวิตในการทำงานของพนักงานในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม : ศึกษาเปรียบเทียบในสถานประกอบการธุรกิจที่ได้รับรองมาตรฐาน ISO 9000 กับบริษัทที่ไม่ได้รับรองมาตรฐาน ISO 9000.** วิทยานิพนธ์ สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.
- ปณิธาน ศรีบุญเรือง. 2552. **การศึกษาความต้องการในการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเพื่อการส่งออก.** การศึกษาอิสระ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอุตสาหกรรมและวิสาหกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ปรารณา ลาภอดิศร. 2547. **การจัดการห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าพื้นเมือง.** วิทยานิพนธ์ วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (วิศวกรรมอุตสาหกรรม) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เจริญ บุญดีสกุลโชค. 2553. **โครงการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมของภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรมระบบสนับสนุนการรับคำสั่งซื้อ และวางแผนการผลิตสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม.** วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ภากร เนาวรัตน์กิตติกุล. 2548. การศึกษาผลโครงการส่งเสริมอุตสาหกรรมตัดเย็บเสื้อผ้าสำเร็จรูป
อำเภอครบุรี จังหวัดนครราชสีมา ของศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 6. รัฐประศาสนศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขานโยบายสาธารณะ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภาณุมาศ พรหมมาศ. 2548. การปรับปรุงประสิทธิภาพของการส่งมอบงานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้า
สำเร็จรูป. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมระบบการผลิต คณะ
วิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ภีรพล ทำเสมอดี. 2550. การออกแบบระบบวางแผนและควบคุมการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรม
เครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม ภาควิชา
วิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มณฑลี บัวรุ่ง และ ดวงพรรณ กริชชาญชัย. 2549. การศึกษาต้นทุนโลจิสติกส์และบทบาทเทคโนโลยี
สารสนเทศในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปขนาดกลางขึ้นไป. บทความการวิจัย การประชุมสัมมนา
เชิงวิชาการประจำปี 2549 การจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน ครั้งที่ 6.
- มนต์ชัย ควรนิยม. 2552. การพัฒนามาตรฐานอาชีพอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเพื่อกำหนดคุณวุฒิวิชาชีพ.
วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาบริการอาชีวะและเทคนิคศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- มนัสวี เพ็ชรศิริ. 2553. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อปริมาณการส่งออกของเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยยัง
ประเทศสหรัฐอเมริกา. [การประชุมวิชาการเพื่อนำเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่ 6 -
18 กันยายน 2553] ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ยศวรร สุมาลัยโรจน์. 2548. การวิเคราะห์ที่ตั้งอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มสำเร็จรูปในภาคกลางของประเทศไทย.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภูมิศาสตร์อุตสาหกรรม ภาควิชาภูมิศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รองศาสตราจารย์.ดร.รุจิร พนมยงค์, ปรัชญา ประกอบกิจ และ ศิริรัตน์ อยู่ภาค. 2549. การพัฒนาเครือข่าย
วิสาหกิจโซ่อุปทาน. ศูนย์วิจัยโลจิสติกส์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. บทความการวิจัย การ
ประชุมสัมมนาเชิงวิชาการประจำปี 2549 การจัดการโลจิสติกส์และโซ่อุปทาน ครั้งที่ 6.
- รักศักดิ์ หิรัญญะสิริ. 2550. การเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรม
ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะ
วิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- รักษพล พีชมงคล. 2549. การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าเด็กอ่อนเพื่อการส่งออก. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต สาขาธุรกิจอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- รัศจिरังค์ นันทวรารังค์ และกาญจนา กาญจนสุนทร. 2551. การจัดการห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันในอุตสาหกรรมผ้าไหมไทย กรณีศึกษา ห้างหุ้นส่วนจำกัด ผ้าไหมไทย. รัศจिरังค์ นันทวรารังค์ บัณฑิตวิทยาลัย สาขาวิชาการจัดการโลจิสติกส์ คณะบริหารธุรกิจ และภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- รุ่งนภา แสงแพ้ง. 2550. การออกแบบระบบการหาค่าเวลามาตรฐานของขั้นตอนการปูผ้า และการตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรพล พนมสุวรรณ. 2543. การพัฒนาบุคลากรของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาบริหารอาชีพและเทคโนโลยีศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- วราพร วิริยะไชยกุล. 2547. การศึกษาความพร้อมในการใช้การจัดการห่วงโซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรบัณฑิต สาขาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วราภรณ์ หมู่เฮง. 2550. การออกแบบการวางแผนการวางแผนตัดในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันวรรษชา ชุนจำรัส. 2548. การลงทุนโดยตรงและความได้เปรียบเชิงแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยในลาวประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วิรัชญา วิวัฒน์ชัยแสง. 2550. การศึกษาการส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของไทยไปสหรัฐอเมริกา : กรณีศึกษาเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินโดนีเซีย. ปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิวัฒน์ เหมพรรณไพเราะ. 2548. ปัจจัยที่เป็นตัวขัดขวางการเพิ่มผลผลิตในโรงงานอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาการจัดการอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

- วีรพันธ์ จีงเกียรติขจร. 2549. การออกแบบฐานข้อมูลสำหรับการจัดการผลิตในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรียุทธ์ วิฑูรธีรพงศ์. 2546. การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ศิริพร โรจนพิทักษ์กุล. 2547. สาเหตุที่ส่งผลต่อปริมาณการส่งออกในธุรกิจอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาธุรกิจอุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สมชิต รัตนอุดม. 2547. คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตสาขาผ้าและเครื่องแต่งกายสำหรับอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำเร็จ ปัญจคุณาธร. 2548. การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการตัดและกระบวนการเก็บรายละเอียดของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สินอัปสร กำแพงทอง. 2547. มาตรการและความต้องการในการปรับตัวของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทยเพื่อเตรียมพร้อมกรณีเปิดตลาดเสรีสิ่งทอ ปี 2548 ตามทัศนคติของผู้ประกอบการ. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรม สาขาวิชาธุรกิจอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สุดารัตน์ เพ็ญวิทยากุล. 2548. การประยุกต์ใช้ระบบผู้เชี่ยวชาญสำหรับกระบวนการเย็บของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุพลเชษฐ์ เพ็ชรรัตน์. 2550. การวางแผนการบำรุงรักษาเชิงป้องกันสำหรับเครื่องจักรงานอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต การจัดการทางวิศวกรรม มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุรเดช ชูพินิจรอบคอบ. 2545. การศึกษาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของวิทยากรภายนอกตามทัศนะของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่จัดฝึกอบรมมูลนิธิพัฒนาอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต คหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

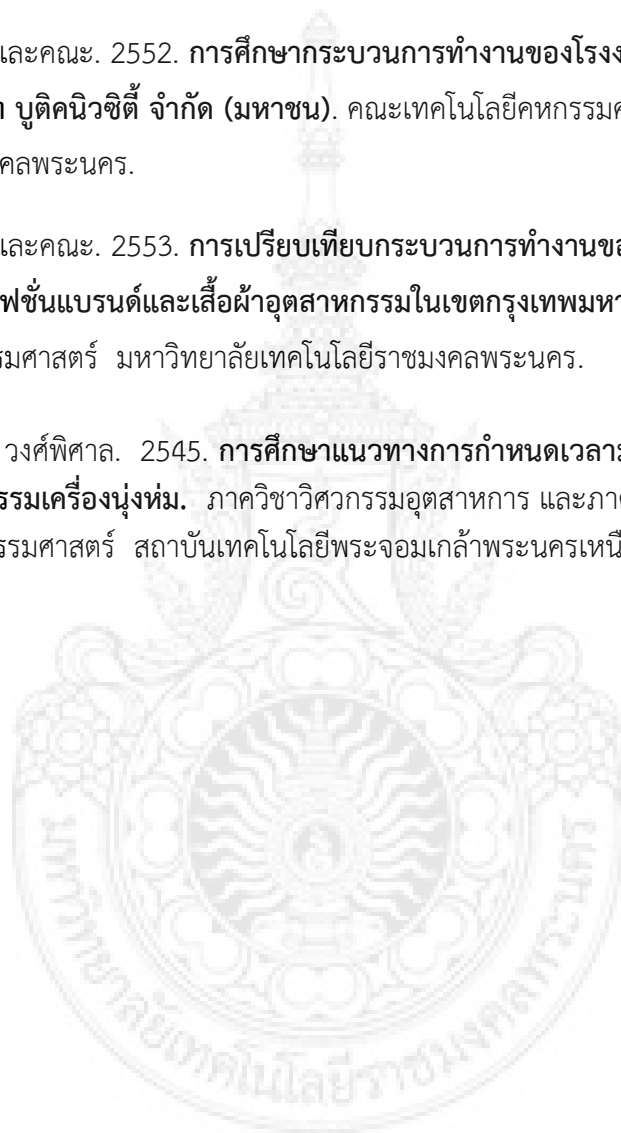
อรพินท์ คงคาเย็น. 2551. การศึกษาความพร้อมการใช้โซ่อุปทานในอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปในเขตกรุงเทพมหานคร. บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต แขนงวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

อรุณี อาชาวพงษ์สวัสดิ์. 2545. แนวโน้มตลาดและการวางกลยุทธ์เพื่อเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของอุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปไทย. สาขาการบริหารเทคโนโลยี วิทยาลัยนวัตกรรมการศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ. 2552. การศึกษากระบวนการทำงานของโรงงานเสื้อผ้าอุตสาหกรรม : กรณีศึกษาบริษัท บุติคนิวซิตี จำกัด (มหาชน). คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

อัจฉราวรรณ ณ สงขลา และคณะ. 2553. การเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าเสื้อผ้าในการผลิตเสื้อผ้าแฟชั่นแบรนด์และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

อารียา ตงสาลี และชัยพร วงศ์พิศาล. 2545. การศึกษาแนวทางการกำหนดเวลามาตรฐานการทำงานสำหรับอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม. ภาควิชาวิศวกรรมอุตสาหกรรม และภาควิชาเทคโนโลยีขนถ่ายวัสดุ คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.

ประวัติผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการวิจัย

ชื่อ – นามสกุล (ภาษาไทย)	นางสาวไตรถิกา พิชิตเดช
ชื่อ – นามสกุล (ภาษาอังกฤษ)	MISS TRITIKA PICHITDEJ
- เลขหมายประจำตัวประชาชน 3 1014 00709 01 0
- ตำแหน่งปัจจุบัน พนักงานมหาวิทยาลัย
- หน่วยงานที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ E-mail
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวรจรรย์ เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ 0 2281 9321-4 ต่อ 5401 โทรสาร 0 2281 9759
E-mail t.pichitdej@rocketmail.com
- ประวัติการศึกษา
 - ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 - MA Design for Interactive Media, Middlesex University, UK
- สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ :
สาขาเกษตรศาสตร์และชีววิทยา
- ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพ
ในการทำงานวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการวางแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละข้อเสนอการวิจัย
 - ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย -
 - หัวหน้าโครงการวิจัย -
 - งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว
 - โครงการวิจัยเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าเสื้อผ้าในการผลิตเสื้อผ้าแฟชั่นแบรนด์และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (งบประมาณปี พ.ศ. 2553)
 - โครงการวิจัยคุณลักษณะบัณฑิตสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่นที่พึงประสงค์ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (งบประมาณปี พ.ศ. 2554)

ผู้ร่วมวิจัย คนที่ 2

1. ชื่อ- นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวสรรรชนี เต็มเปี่ยม
ชื่อ- นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) MISS SANSANEE TEMPIAM
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน : 5 8006 00004 41 8
3. ตำแหน่งปัจจุบัน พนักงานมหาวิทยาลัย
อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
4. หน่วยงานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ E-mail
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ 0-2281-9231-4 9, 0-2281-0545 ต่อ 1202 โทรสาร 0-2282-4490
E-mail kunyinga@yahoo.com, sansanee@chtwc.rmutp.ac.th
5. ประวัติการศึกษา
 - วท.บ. (เคมี) จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
 - วท.ม. (เคมีอินทรีย์) จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
6. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ :
กลุ่มวิชาเกษตรศาสตร์และชีววิทยา
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพ
ในการทำวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละ
ข้อเสนอ
การวิจัย เป็นต้น
 - 7.1 ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย -
 - 7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย -
 - 7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว
 - 7.3.1 ผู้ร่วมวิจัยโครงการพัฒนากระดาษจากใบอ้อยด้วยมือแบบไทยเพื่องานหัตถกรรม
และบรรจุภัณฑ์ (ปีงบประมาณ พ.ศ. 2550)
 - 7.3.2 ผู้ร่วมวิจัยโครงการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์จากสิ่งประดิษฐ์เครื่องแยก
เส้นใยละเอียดจากเส้นใยกล้วยสู่ชุมชนในเขตจังหวัดนครสวรรค์ (ปีงบประมาณ พ.ศ.
2550 - 2551)
 - 7.3.3 ผู้ร่วมวิจัยโครงการการศึกษากระบวนการทำงานของโรงงานเสื้อผ้าอุตสาหกรรม :
กรณีศึกษาบริษัทตินิวซีดี จำกัด (มหาชน) (ปีงบประมาณ พ.ศ. 2552)
 - 7.3.4 โครงการวิจัยเปรียบเทียบกระบวนการทำงานของผู้จัดการสินค้าเสื้อผ้าในการผลิต
เสื้อผ้าแฟชั่นแบรนด์และเสื้อผ้าอุตสาหกรรมในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
(งบประมาณปี พ.ศ. 2553)
 - 7.3.5 โครงการวิจัยคุณลักษณะบัณฑิตสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่นที่พึง
ประสงค์ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (งบประมาณปี พ.ศ.
2554)

